

சிம்மயம்

அமிர்தநாதோபநிடதம்.

தெ-யக.

தீஃது

கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தின்

ஓர்சாகையின் இறுதியிலுள்ளது

மூலபாடம் பொழிப்புரை விசேஷவுரைகளுடன்

சிதம்பரம் ப்ரம்மவித்தியா பத்திராதிபரானது

ப்ரஸமய பஞ்சானன பண்டித பாஞ்சஜன்ய

ப்ரம்மஸ்ரீ

கு. ஸ்ரீ நிவாஸதீக்ஷிதரவர்களால்

—: (0) :—

உடமொழியிலியற்றப்பட்ட

அமிர்தநாதோபநிடதத்திப்பிரபை.

என்றவியாக்யானத்திற்கிணங்க

அவர்களாலேயே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

தமது

(நடுக்காவேரி) ஐகத்குருந்திச்சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

இதன் விலை . 0 — 00

1899

யோகானுபவானுதாதம்	6	25
விஷயத்தானம்.	7	22
பிரதயாக்ரமம்.	8	22
யோகநடங்கநிருபணம்	9	21
யோகாங்கஸமரஸம்	10	20
பிராணயாமிச்சுறப்படி.	11	28
பிராணயாமாதிரிஸைலக்கணம்	12	24
ஸமாதிஸைச்சணம்,	13	21
பிராணயாமபேதம்	14	3
ரேசகபூரககுடம்பகநகளின் அளவு.	15	2
ரேசகபூரககுடம்பகவிலக்கணங்கள்	16	1
த்யானஸைச்சணம்.	17	22
தாரவஸையிலக்கணம்	18	15
தாரகசமாதிகளின் இலக்கணம்	19	20
ஆஸனவிலக்கணமும் அதன்பேதமும்	20	27
பத்மாஸனஸைச்சணம்;	21	31
ஸுஷுத்திகாஸனம்.	22	1
பத்திராஸனம்.	23	4
சுக்காஸனம்.	24	6
யோகாஸனங்குடமாஸனம்.	25	23
சித்தாஸனம்.	26	9
பிராணயாமமுறை.	27	1
பிரணவஸ்மரணம்;	28	11
பிரணவார்த்தம்.	29	1
த்யானமுறை	30	7
இந்திரியநிக்குரகம்.	31	1
பிராணயாமமுக்யவளவை-	32	11
தாரணமாத்திரை-	33	24
பாடாந்தரவியாக்கியானம்-	34	27
தாரணப்பொருள்	35	28
மாத்திரைப்பொருள்	36	29
ஆயாமப்பொருள்	37	1
தாரணப்பொருள்	38	1

யேர்ஜன்ப்பொருள்	„	2
நாரசாயணருரை	„	5
பாடாந்தரம்	27	1
பாமாட்சாநிருடணம்	„	6
பதஞ்சலியார்கூறியகாரணவிலக்கணம்	29	11
பட்சாந்தரம்.	„	27
அட்சரோபாஸ்திப்பயன்	30	21
நாதாந்தநிலைமுவகாசகம்	31	11
யோகிகளுக்குக்கூட்டாதன இவையென்பது	32	2
யோகசித்திக்குகாலவளவை	„	28
விசேஷப்பயன்களுக்குக் கல்லை	33	10
பாடாந்தரவுரை	„	28
பிராணாயாமமாத்ஜைக்கேற்றபடியனதுவெற்று மைகள் }	34	4
ஏகமாத்ஜைரைப்பெருமையும் அமாத்ஜைப்பெருமையும் „	„	18
பிராணனைவு	35	10
தினந்தோறும் கூடாசசந்தை.	36	16
சங்கராஸந்தரீட்சம்	„	25
நாளுயணபட்டீர்பட்சம்;	„	29
தேரியயோகப்பிரக்கிரியை	37	13
ஷட்கருவிகள்	„	18
பந்தங்கள் மூன்றும் பிரயோகம்மூன்றும்	38	3
அபாநு குஞ்சனம்	„	23
தௌதிமுதலிய வற்றின் இலக்கணம்	39	11
மஹாபந்தவிலக்கணம்	40	11
யோனி பந்தம்	41	3
மஹாவேதலட்சணம்	„	12
சக்திசாலனம்.	„	29
பஞ்சப்பிராணனும் அவற்றின் வநாடுகளும்,	42	13
பஞ்சப்பிராணவரணம்.	„	26
பரமேஸ்வரஹாரம்	43	19
தாக்கிரியசங்கிரம்	45	2
ஆருட்பதவிளக்கம்	46	1
இலக்கணக்கொத்து		

அமிர்தநாதோபநிடத

முகவரை.

இவ்வமிர்தநாதோபநிடதமென்பது எசர்வேதத்தைச்
சேர்ந்த தொன்று. இதற்குச் சிவபூஜாமாகாத்மியமும், ஷடங்
கயோகவித்தையும், விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது-
இவ்வுபநிடதவசனத்தை ஸ்ரீகண்டாதி பூர்வாசாரியர்கள் ஸ்ரீ
மதப்பய்யதிஷ்டிதசுவாமிகள் தீவர்களுடேத்திருக்கிறார்கள். அ
நேகப்பிரகரணங்களில் இதன் வசனம் வேதாந்திகளால் உத
கரிக்கப்படும். அன்றி சூதசங்கீதையிலும் இதன் தாத்திரிய
சங்கிரஹம் உண்டு. இது சன்னியாசிகளுக்கும், யோகிகளா
ன வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும்; இதில் வேண்டிய அநேக விஷ
யங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுபநிடதம் முதலி
ஞர் சிலரால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது- இ
து சிவாத்வைதிகளுக்கு மிக்கச்சிறந்ததாமென நினைத்து இ
தற்கு மிக்க விரிவின்றி “அமிர்தநாதோபநிடதம் பிசபை” என்
றபெயருடன் சதோபநிடத வியாக்கியான முறையில் எம்மா
ல் ஒரு வியாக்கியானம் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ளது.
அதனை எம் உபநிடதம் வித்தியாவில் தமிழ் பரில்வோருக்கு
பயோகமானது ஒருவாறுமொழிபெயர்த்துவெளியிட்டோம்.
இதனை யேற்று பிரமநிஷ்டர்களான சாம்பவர் எமது முய
ற்சி தளர்வின்றி நிரைவேறுமாறு ஆதரிப்பாரென எதிர்பார்க்
கின்றோம், சுபம்,

கிரந்தகர்த்தர்-

சுயசுஜாதநாடொவதிஷசு

வாராயணவா ௦ 1

— () —

வஹநாவவதிசாந்தி |

டி | ஸாஸூரணயீதடுபெயலீ சுயஸுது வ
 தரிபுதீ | வரபிஸு ஹவிஜாய உலாவதாநடுபொது
 ஜெசு || ஐகாரநயபாரஹவிஷம் சுயகாபலார
 யி | ஸுஹதொகவகாபெனீ ருடா ராயநததூரீ ||
 தாவடி யெத மதையபாவடி யவயிஷிதம் | ஸுதா
 ராயவதிஸூரநம் ரயபிஸுதுபிமதுதி || தாதாமிமவடி
 துதூரஸுதுபிமதுதி | சுஸுரெணிகாரெணவ
 டிஸுதிசுதுமதுதி || ஸுபாதினி தபாநுமதுதிதெஸுவா
 திசுமதுதி | விநபெகா துதொரஸுதுதூரஹாரஸு உ
 வுதெ || வுதூரஹாரஸுதுதூரநம் ஸாணாயாபெ
 யபாரணா | தகடுதெஸுவ ஸிபாயிஸு டிஸுமொபொத
 உதுதெ || யபாவவதுதபாதநா டிஸுதெ பிதகடி
 தா | தகடுதெஸுவ தாபெகாஷா டிஸுதெ ஸுரணயா
 ரணாசு || ஸுரணாயாபெகாஷா டிஸுதெ ஸுரணயா
 திஸுதிஷிஷி || வுதூரஹாரெண ஸுஸுமதுதி யுரா
 தெநாதீஸுரநுணாது || திஸுதிஷிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ருதெஸுவதிஷிஷி | ருதிஸுதிஷிஷிஷிஷிஷிஷி
 ராகஷிஷிஷி || ஸுரணாயாபெகாஷா துதூரெஸுவ
 பிஸுதிஷிஷிஷி | ஸுரணயாபெகாஷா துதூரெஸுவ

(左)

[illegible]

புதுயத் துியெலாவி நலமெயொலிஜாயதெ| கல்வதி
பொலிஜாயதெ துயெலாவி

இதிகேதுதநாடொவநிஷசுவாநாயணவாஃ

~~CONFIDENTIAL~~

உ
சுபம்ஸ்து.

அமிர்தநாதோபநிடதம்

பேருரை.

அவதரணிகை.

இனி ஆசிரியன் திருவுருவமேற்று கருணைக்கடலாய் வேத
மாதா முழுகூடக் கீளுக்குபயோகமானபடி ஞானோபாயத்தை நி
ரூபிக்கின்றான்.

பாஜ்ஜாணயீதஜெயாவீ

சுஹஸ்யவஹஸ்யமஹி

வாஜ்ஜாணயீதஜெயாவீ

உஹஸ்யவஹஸ்யமஹி ||

||க||

(இ—ள்) மேதாவியாய் உள்ளவன் சாஸ்திரங்களைப்
படித்து அடிக்கடி சிந்தித்து பரப்பிரம்மத்தையறிந்து கொ
ள்ளியைப்போல் அவைகளை எல்லாம் விடவேண்டும். ஏ-து

(வி—ரை) “வித்தைகள்” வெவிடுபெற்று வெவ்வேறு
வாராவெவ்வாவாய் = இரண்டு வித்தைகள் அறியற்பாண
பரமுபரமம் என்பனவாம் அவை. என்று முண்டக வுபநிடதம்
முதலிய விடங்களிற்கு நிகழப்பட்ட வித்தைகளை படித்து = முறை
ப்படி ஆசிரியரிடம் கற்று; அடிக்கடி சிந்தித்து = படித்தபடியே
பொருள்கள்மனதில் பதியுமாறு உணர்வதற்காகத் தியானித்து; அப்
படியென்றால் அனுஷ்டானமேயாகியமானபடி அந்நன் னூற்பொ
ருள்களை சித்தத்தில் நிறுவி உண்டாக்குவது. இங்ஙனம் அப்பிய
ஸிப்தது உனக்குப்படிதத விசையுபயோகமானமாயும் மற்றவருக்
கும் உபதேசிக்கத்தக்கபடியுமானமாயுமேயென்க; அதன்பயனாய்

மேதாவியாய் = வஸ்துஸொருபநிபட்டையடைந்த தெளிந்த ஈயாப்
 ப்ரப்பிரமத்தை = மாயை அவித்யையென்ற இரண்டை வித்யா
 டந்த சுத்தசைதன்யத்தை; அறிந்து = சொரூப மாக ஆடரோக்ஷ
 மாய் சாக்ஷாத்கரித்து; அலைகளை = முன்னர்மேற்கண்ட சித்திக்
 காகவே ஆசிரியன்பாற்கற்ற வித்தைகளை; கொள்ளியப்டோல்
 = காடுகளைக்கடக்கவேண்டிக் கையிற்றாட்கிய கொள்ளிச் சுட்டை
 ஈயக் காடுகடந்தவுடனே எறிந்து விடுவான் போல; விடவேண்டும்
 = விட்டுவிடவேண்டும் இதுவித்யில்ல மனதுடன் கன்மங்களையும்
 வித்தைகளையும் விடுவதுபெரும்பாவமாதலால்; மற்று அனுவர்த
 மேயாம். உலகத்திலுள்ள பற்றொழிந்து ஆத்மசொரூபமாத்தி
 ரையில் நிபட்டைகூடியோருக்கு என்றும் கன்மவலை தலைதாசு
 ஜமாம் என்பதுமட்டிலே அதன்கருத்து. இதனால் சாஸ்திராபி
 யாஸம் பயனற்றொழிந்திலது. அதற்கெல்லாம் ஆத்மசொரூபசா
 க்ஷாத்காரமேயனாதலால் இவ்வகையான வித்யாத்யாகத்தை து
 யில்லோன் கைமஸர்போல்கழன்றிடும் கன்மம் என்பர் ஆன்றோர்
 என்க.

அவதரணிகை

இவ்வனம் வித்தையும் ஒழிந்தபிறகு அக்கணத்தேநிலபெ
 ற்ற ஸொரூபநிபட்டைபிராரப்தசரீரம் உள்ளவரை குறைவின்றி
 ன்று விதேக கைவல்யங்கொடுத்துதவுமாறு எவ்வித முயற்சியின்
 செய்பவேண்டும் எனவாசங்கையை எதிர்நோக்கி அதற்குவிடை
 யைக்குறித்தோதுகின்றார்.

ஓக்மாஸ்யோரூஹு

விஷ்ணுக்ஷாதுஸாரயிபு

ஸஹயோகவடாஹுஷீ

ரூஹாராயநகூபரஃ

என்று

(இ—ள்) ஓங்காரம் என்றாதத்தில் ஏறி விஷ்ணுவை
 சாரதியாகக்கொண்டு பிரம்மலோகபதாபிஷேகம்
 குத்திராதத்தில் போனபுதியபவன்.

எ—து

(வி—ரை) ஒங்காரரதம் = ஒங்காரமென்ற பிறனவமே சுதமாய் லோகாந்தரத்தையடைபச் செய்யும் ரதமாம். இங்கு ஒங்காரம் என்றது சூக்குமம், சூக்குமதரம் (சூக்குமதமம் எனப்பட்ட முவ்வகையும் உள்ள காதலால் காயத்ரீவியாஹிருதிகளும் அப்பத்ப்பொருளின. அல்லது “வித்தைகளைவிடுவது” என்பது ஸன்யாஸநாமமுதல் பிரஸங்கம் அதன்பொருளாம் இதுவேநியாயம். அதாவது உபநிஷதத்தில் “சூயகஸூரடிவயுக்த ஷோகாரஃ || இஹி பதனால் ஒங்காரம் எனப்படுவான்” என்றெடுத்து பிரணாமமாவது முகவிய் சொற்கள் சிவஞாமதேயங்கள் எனநிருதிக்கப்பட்டவையால், பரமஹம்ஸாச்சிரமிகளுக்கு அதுவே போதுமானதாகையாலும் என்க. இவ்வனம் ஸர்வசித்திகளையும் கொடுக்கும் பிரணாம வித்தைக்காமிரிபன் ஒருவன் வேண்டிமே அவன் பரமஹம்ஸாச்சங்கைநிசுழுவானை நிருதிக்கின்றார் “விஷ்ணுவை என்னவாதிபால். விஷ்ணு இவ்விடத்தில் குருவாதலால் சாரதிஎன்று உபசரிக்கப்பட்டான். “விஷ்ணுரிசூராவரஸிவவிபாநு = விஷ்ணுவல்லலோபரமஸிவநிர்வகன்” என்பதாகிசுருதிகளில் ஸ்ரீபரமஹம்ஸானை சிவஞானிகளுட்சிறந்தவன் எனநிருதிக்கப்பட்டவையால் என்க. அதனாலேதான் மகாசாம்பான் என்று பிரசித்திபெற்ற ஸ்ரீமான் அர்ச்சுனனுக்கு சிவஞானச் செல்வருட்சிறந்த சன்னானை பரமாதாரியானான். புராணங்களிலும் இந்திரத்யுமனன் மூதலியப்பரியோருக்கு அவனை உபதேஷ்டாவென்று சொல்லப்படுகிறான். “பிரம்மலோகபத்மதேடி = பிரம்மம் = சிவன் அவனது, லோகம் ஸ்ரீஸோமலோகம் என்று அதர்வசினையுபநிடதம் முகலியஉபநிடதங்கள் வகுத்தருளிய திருக்கையிலே. அதுபிரணவத்தின் நான்காவது மாத்திரையின்ஸ்கானமென்றுபநிடதங்களின் கருத்து. அதன் பதம் = இடம்; விஷ்ணுலோகத்துக்குமேலானது அதததேடி = அதையடையக்கருதியிடையரூது அதனையேதியாணித்து. செல்வான் என்பது வருவித்துக்கூட்டவேண்டுவது. இவ்விதப்பெருநாமயுடையவன் எவன் என வினாநிசுழுவானைக்குநீக்கின்றார். “ருத்திராராதனயின்டே. ரஸ்புடையன்” என்று. சிவபூஜாரிஷ்டன் அதன்பொருள். இங்கு “ருத்திரன்” என்று எடுத்தது ஸம்ஸாரபாசத்தைத்தடுக்கு மாற்றலுடைய பிறைசூழப்பிறப்பிவிப்பிரானேயன்றி சங்காரருத்திரராதியோரல்ல. ஆகவே வே

தவேதாங்கங்களை முறைப்படி கற்றுணர்ந்து அவற்றில்கூறப் பட்டுள்ள கருமங்களையனுஷ்டித்து அதனால் சித்தம் தூய்மை பெற பிரணவயோகத்திலுதித்தான் பின்மேலிட்டால் அதனையே டற்றிகானகம்கடக்கக்கையிடுந்திய சொன்னியைப்போல் எல்லாவற்றையும் விட்டுப் பிரசிவன் திருவழிகளில் பேரன்பற்று ஸ்ரீமன்னாயணகருணாபலத்தால் அபனருனப்பெற்று ஜீவனமுக்தனாய் தாமியற்றியநித்யசிவபூஜையின் பயனான விதேககைகவல்யத்தைப்பெறுவானாய் ப்ரம்மலோகத்தை தயானித்து பிரார்த்திசேஷசுரம உள்ளவரை சிவாராதனமாத்நிரமே சேட்டையாய் ப்பெற்றுநீழ்வனே பிரணவநாதோபாஸந சித்தனான மகாயோகியாம் என்பது சொல்லப்பட்டது.

அவதரணிகை

இங்ஙனம் எல்லாவகைச்சாஸ்திரங்களை விட்டவத்யாச்சிரமிக்குப் பிரணவமட்டில் வெகுநாய் அவச்யமோ அகையும விடக்கூடாதோ என்றவினாவு எதிர்பார்த்து விடையளிப்பாராய் அப் பிரணவமும் ஓர் அவஸ்தைகையேயென்பது அதாவமேல இல்லையென்கினார்.

தாவடி யெ நமஸ்கு ||

யாவடி யவயி ஸ்ரீ கம் |

ஸாதாநயவசுஸுர நம |

ரயஜு-தஜு-வஜு ||

என்று ||௩||

(இ—ள்.) எதுவரையில் ரதம் வழியில் செல்லும் அதுவரை ரதத்தாலே போகலாம். (மேலே) இருப்பவன் ரதத்தைவிட்டு ரதபதியின் ஸ்தானத்தைப்படைவான். எ—து

(வி—ரை.) ரதம் = முதலில் நிறுதிக்கப்பட்ட பிரணவரதம் எதுவரை = சப்தப்பிரபஞ்சார்த்தப்பிரபஞ்சவசளின் தோற்றமுள்ள ஸாலம்பயோகம்-ரையில் 'வழியில்' ஓர் வசியத்தில் = டற்றில் செல்லும் அதுவரை ரதத்தாலே = முற்கூறிகூறப்பட்ட பிரணவம தாமந்திரத்தாலே; போகலாம் = போகக்கூடும், அதன்மீறகு அம

னஸ்கம் எனப்படும் நிராலம்டயோகத்தில் அதுகூடாதாதலால். இரு
 ப்பவன் = எவன் அமனஸகயோகநிஷ்டையைப்பெறுவான் அஃன்; ர
 தத்தை = முற்கூறியவிலக்கணமுடைய பிரணவரத்ததை; விட்டு =
 மறந்து; ரதபதியினைத் தனத்தை = ரதமாயிரணவத்திந்நாயகன்
 துஇடத்தை; அதாவது பிரணவவாச்யனாதலால் அதர்வசும் அதா
 வசிகை முதலிய விடங்களில் பிரணவனொன்றுபசரிக்கப்பட்ட பூர்ப
 ரமேசுவரனே இவ்வு ரதபதி எனப்பட்டானாதலால் அந்தவகை
 ஸ்கயோகி சிவஸ்தானத்தை மௌஸைமாயியால் பெறுவான் எ
 ன்றதாயிற்று. ரதபதி என்று து சிவஸ்கைய. பூர்புத்திரசகந்திதரில்,
 ரதி-என்றும், ரதம்என்றும், ரதபதி என்றும் விவ்ந்தபயர்கள்
 எடுத்துவழங்கப்படுதலால் என்க. பிரணவபிதஸ்தானமும் அண்
 டத்தில் ஸோமலோகமும் பிண்டத்தில் துவாதசாந்தமும் மகாசி
 தம்பரமுமாம்.

அவதரணிகை

இனி பரேரகூமாயி விக்ஷயத்தில் சத்தப்பிரமாணமே சி
 ற்த்ததாகையால் அச்சத்தத்தினாலேயே அறியப்பட்டபிரமம் சி
 னிடம் அச்சத்தத்தைவிட்டுச் செல்லுதல் என மும்கூடாத காரண
 மாகவே அவ்விதசப சத்யாகியின்கதி நிராக்நயாகாதோவெனட்டி
 வபகூம்நிகழ், அதனைமறுத்தோதுகின்றார்.

போதாவிஃபவடிஃகூ

ஸஸ்வபுஜீ நவஜி-கூ |

ஸ்ஸுரெணைகூரெண

வடிவஸ்கூஃஹிமஸ்கி ||

என்று || ௧ ||

(இ—ள்) மாத்திரை இலிங்கம், பதம்; இவைகளைவிட்
 டி சப்தம் வியஞ்சனம் இவைகளில்லாமல் சுரயில்லாததா
 ன மகாசத்தாலே எவ்வுகூமமான பதத்தை யடைவான்.

(வி—ரை.) மாத்திரை = அளவு. அதாவது நாதத்தின் பரி
 மாணம், அப்படியென்றால் ஓர்வகைகாலம் இதனால் பிரமாணம்
 ல்லாம் குறிக்கப்பட்டது. இலிங்கம் = குறி. ஆனமாவின்ரீவு = அ

ப்படியென்றால் அறிவுடைய பிரமாதா சொல்லப்பட்டான். என்பதம் = அடையத்தக்கது. அப்படியென்றால் பிமேயமெல்லாம் சொன்னதாயிற்று. இவற்றால் பிரமாணம் பிரமாதா பிரமேயம் என்ற திரிபுடி எடுக்கப்பட்டது. அல்லது 'மாத்திரை' இசையின் அம்சம் = சொற்களின் அளவு; விவகம் = ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால் என்றபாற்பாருபாடு; பதம் = ஓர் பொருளுணர்த்துமியுடைய அப்படியென்றால் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஓர் அளவும் ஓர் பாலும் ஓர் பொருளும் உண்டு. அடைகள் பிரணவத்துக்கு முண்டாகக் கூடுமொகவெ அதற்கும் மாத்திரை இரண்டின்மேன் ஓரசைச்சுந்த லகுவும். விங்கம் - மூன்றனுள்ளுள்ளேனும் அல்லது அவ்யயமாயினும் பதம் நாமம் என்றபாருபாடும் உண்டு. அவற்றைவிட்டு = என்றால் அளவைகளுக்குப் பட்டதும் ஆண்பெண் அவ்வளவியவகாரத்துக்குப் பட்டதும் வினமுகலாயாதல் வினையாயாதல் வேறு எவ்வகையிலும் ஒரு சொற்குப் பொருளாகுமியல்புடையதமாக பிரம்மத்தை தியானிக்காது உல்கெலாம் கடந்தன்மை மாத்திரையாய் நினைத்து என்பதுகூறாது. இமவனமாயின் மந்தச் சொல்லால் ஈசனை வழிபடுவதெனின் எட்டிகின்றார் சப்தம் என்பதாதியால். சப்தவப்ஞ்சனங்கள். சப்தம் = உயிரெழுத்து; வியஞ்சனம் = மெய்யெழுத்து. இருவகையே ஒவியெழுத்தெல்லாமாகும் இவற்றுள் ஒவியெழுத்துகளுள் சில தனியேயொலிக்குமியல்பின-அவற்றையே யுயிரொழுத்தென்பார்கள். அவ்வுயிருடனே சேர்ந்தொலிப்பனபல அவைமெய்யெழுத்துக்கள். பிரணவத்திலுமுன்னர் இரண்டு மாத்திரைகள் உயிர்மேலே அரைமாத்திரைவியஞ்சனம் இவ்விருவகை விபாகத்தைவிட்டு இவ்விதப்பாருபாடு ஏதேனுமதனிதம் இல்லை என தியானித்து. அப்படியானால் இவன்புத்திக்கும் அச்சமயம் 'எதுதோன்றும் எனில் யோசிக்க என் அனுபவத்தைக்குறிக்கின்றார் சுரம்ல்லாத என்பதாதியால். சுரம் = நாதம் உச்சாரணத்துக்கு எதுவான ஒலி அது இல்லாதது குறிக்குமொலியின்மையால் தியானமென்ற மனோவிர்த்திக்குமட்டும் உபயோகமாகுமாறு; மகாரத்தாலே = விந்துமாத்திரையாலே, விந்துவைக்குறிப்பது மகாரம். மேலும் அதன்மேலுள்ள அர்த்தமாத்திரைக்கும், அதனே குறிப்பாதலால் ருத்திரனையும் ஸ்ரீபரமேசுவரனையும் குறிக்கும். இருகுறிகளும் மகாரம் என்ற ஒரு

சொல்லால் எடுக்கப்பட்டன. ஸுகூஷாமமான மனம்லயிக்காத
 வுரை யடையக்கூடாததான; பதத்தை = உத்தமமான; ஸீகையிலா
 சுத்தை பல்லது மகாசிதம்பரத்தை யல்லது கிருபாநிகப்பிரம்ம
 சொரூபத்தை; அடைவான் = சொரூபமாகப்பெருவான் என்பது.
 இதனால் வாக்குமயமும் எட்டிமவரை ஒங்காரமதமும் அதன
 ப்புறத்தே கேவலம் தியானமும் சுழுத்திஸ்தான ருத்ரவுபாஸ்தி
 யும்மேல் மும்மூர்த்திகளும் கடந்த முழுமுதற்கடவுள் கண்ணுதல்
 உள்ளல் துரிய மூர்த்திசேவையும் கிடும். பிறகு அதுவும் ஒழிய
 அவனேதானாய் நிற்கும் அற்புகமெள்ள நிஷ்டைகைகூடும் என்
 பது கிடைக்கது. “நதது ரயாநரய யொமாந வ்யா
 நொஹவந்தி சுயரயாநய்யயொமாந வ்யஸுஜகெ =

அங்கு ரதங்கள் ரதங்களின்யோகங்கள் வழிகள் இல்பையினு
 ம், இனி ரதங்களையும் ரதயோகங்களையும் வழிகளையும் கிருஷ்டி
 க்கின்றான்’ என்று வேதங்கள் கூறிய சொற்பனத்துக்குமேற்
 பட்டவவஸ்தைகள் இங்கு நிரூபிக்கப்பட்டன வென்பதும் கருத்
 தேயாகலாம். அதனற்றான் மாண்கேயம் ஸ்பஷ்டமாய் ‘சுடி
 ஸுடிவ்யவஹாயம் = காணக்கூடாது விடகரிக்கமுடியாது’ எ
 ன்று துரியசிவநிலையைக்குறித்தது.

அவதரணிகை

இனி எதனால் மனோவலயம் உண்டாம்? கன்மம்கழலும்? பர
 மேசுரனிடம் அஹங்கிரகோபாஸ்திகூட வீடுகைகூடும்? அவ்வுபா
 யம்யாது எனச் சீடருக்குச் சங்கைநிகழ, அச்சங்கையை ஒட்டு
 கின்றார்.

ஸஸூரஹிவிஷயாந்ஹ

நெடுவெய்யா கியம்உயு |

வ்ஹயெஹாதுநொரஸீநு

வ்ஹாஹாரஸுஉயுகெ || ௭ ||

என்று

(இ—ள்.) சப்தாதிவிஷயங்களான ஐந்தையும் அதி
 ஷ்சலமனமனதையும் ஆத்மாவின் கயிறுகளாக நினைப்ப
 தீதீரதயாகாரமாம் எனச்சொல்லப்படுகிறது. . எ—து.

(வி—ரை) சப்தாதிவிஷயங்கள் = சப்தம் பரிசம் ரூபம் இச் சம்கந்தம் இவைகளை விஷயமாயுடையன. சப்தாதி விஷயங்கள் = அன்மொழித்தொகையாம். அங்ஙனமாயின் இந்திரியங்கள் என் புது பொருள். அவை ஐந்து என்றது ஞானேந்திரியம் ஞானே ந்திரியங்களால் அறியப்பட்ட விஷயங்களிலேயே உர்மேந்திரிய ங்கள் பிரவேசிக்குமாதலால் ஞானேந்திரியநிக்குரகமே முக்கியமா கக்கொள்ளப்பட்டது. “அதிசஞ்சலமான மனதையும்” அதிச ஞ்சலமான இந்திரியங்களின் வழியில் எப்படியும் ஆன்மாவையி ழுத்துவிடும் இயல்புடைய மனத்தத்துவத்தையும் ‘ஆத்மாவுக் கு’ = சோபாதிகளுள் ஜீவனுக்கு; ‘கயிறுகளாக’ = பந்தரூபமாகநி ணைப்பதே = தியானிப்பதே பெறியதோர் பிரத்யாகாரமாம் = பிரத் யாகாரம் என்பப்டும் போகாங்கமாம். யோகாங்கங்கள் எட்டனுள் பிரத்யாகாரமும் பிராணபாமமும் மிகச்சிறந்ததாகையால் அதனைக் குறிப்பாய் எடுத்தயோகத்தையே மனோஜ்யோபாயமாகக்குறித் தாரென்க. இச்சொல் = அஷ்டாங்கயோகத்தால்மனோநிக்குரகம் செ ய்து பரிசிவோபாஸ்திசெய்யும் புண்ணியசில்னுக்கு சக்ஷாத்லக்ஷணம் னுள்ள நிருவுடச்செத்தால் தாரகப் ப்ரம்மவிதையை கி டைக்கும். அதன்வலியஸவிசேஷாடரோகூதம் உண்டாகும்பிறகு அந்தசவிசேஷப்ரம்மகிருபையாலேயே நிர்வசேஷாடரோகூதம் பி ரக்கும். பிறந்தால் அதுவேபரமபதமாட் என்றதுநாட்டப்பட்டது;

அவதரணிகை

இனி கேவலமான ப்ரத்தியாகாரம் கூடாதுபற்றி அறுவ கையங்கங்களுடன்கூடிய யோகத்தையே நிருபிக்கின்றார்.

பு. த. ஞாஹாஸூயாயு. ரா. ௩௦

புராணாயாஸோயபாரணா

சு. சு. ஹெவஸூயாயு.

ஷ. ஹெவஸூயாயு. க. ௧௧

என்று

(வி—ள்) பிரத்யாகாரம், தியானம், பிராணபாமம், தார்ண தர்மம், சமாதானம் என்ற ஆறு அங்கங்களுடையது யோ கமாம்.

{ வி — ரை.) இங்கு யோகங்கள் ஆறு என்று எடுக்கப்பட்டது. சிஷவிடத்தில் பஞ்சாங்கம் என்று சொல்லப்பட்டது. பலவிடங்களில் அஷ்டாங்கம் எனப்படுகின்றது. இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரணுவழியேது எனில் கூறுதும். சிஷ உத்தமாதிகாரிகளிடத்தில் சிலவகையங்கங்கள் அனுவசியம் என்பதேயவற்றின் கருத்தாகையால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லையென்க. ஆதலாலயோகத்துக்கு அஷ்டாங்கத்துவ சித்தாந்தபங்கம் நோக்கிலென்க. மேலும் இங்கு முறையும் அவசியமன்று பிராணயாமப்பிரத்யா ஹாரதாரணத்தானஸமாதிகளுக்கு ஒன்றன்மேல் மற்றொன்றின் அமைப்புஸர்வயோகசாஸ்திர சம்மதமாதலால் என்க. தர்க்கம் என்பது சித்தாந்த சிரவணம் என்றநியமமாதலால் அதையும் சேர்த்து ஆறு அங்கங்கள் குறிக்கப்பட்டன. மிகுந்த இயமம் ஆசனம் இவ்விரண்டு அங்கங்களும் உத்தமசிவயோகிக்கவ்வளவாக அவசியமல்லவென்பது கருத்து- மஹாத்விஷ்டிகாவாஷிஜாநு தஸ்யகபதொவரிவா ஸஹாஸரிவஸ்யம் ஹிதம்வஸரிவஸஸஹரிஸயஸ்ய- நடப்பினும் இருப்பினும் விழிப்பினும் துயிலினும் என்றுமே எவன்மனம்சிலமயமாய்விடும் அவன்சிவன் அவனரியெனவறிந்திடாய்மேலாய் என்றுபுராணங் கூறியவாறு எவ்வவத்தைகளிலும்சிவமயபாவனை நிறைந்தவுத்தமனுக்கு என்றும் ஆசனம் இயமம் இவைவேண்டப்படமாட்டாவாம்-வேறுஎந்தவங்கத்தைக்குறைத்தாலும்சேர்த்தாலும்இவ்வங்கங்கள் மிக்கச்சிறந்தனவென்பதுகருத்தாம். ஆகவே ஆறங்கங்களுள் பிரத்யாஹாரத்தை முன்னிட்டியோகம்மனோஜயவுபாயமாய்இந்த சாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்படும்என்பதுமுடிந்ததாற்பரியம்.

அவதரணிகை

இனி எந்தயோகத்திலும் முக்கியமான பிராணயாமத்தை நிரூபிப்பாராய் அதனைப்புகழ்கின்றார்-

யமாவஸ்துதயாக்ஷிநாஸ்ய |

ஈஹபுஷ்டைபகாஸிஸா ||

தயெந்நியக்யுதாபெஹாஷா ||

ஈஹபுஷ்டை ப்ராணயாமஸாஸி || ௭ ||

என்று

(இ—ள்) எப்படி அக்கினிபுடத்தால் பர்வததாதுக்களின் மலங்கள் கொளுத்தப்படுகின்றன. அப்படியே இந்திரியங்களால் நேர்ந்ததோஷங்கள் பிராணாயாமத்தால் கொளுத்தப்படும். எ—து.

(வி—ரை) பர்வததாதுக்கள் = சுவர்ணம் முதலியன என்னும் அணுவணுவாய் சிதறுண்டுகிடக்கும். சுவர்ணவணுக்கள் அக்னிபுடபர்கத்தால் சம்பிரதாயம் அறிந்தவனால் முழுதிமுதலிய மலங்களைவிட்டு உயர்ந்தபொன்றும் அப்படி என்பது தாத்பரியம். இந்திரியங்களால் நேர்ந்ததோஷங்கள் = மனமுதலிய இந்திரியங்களால் நேர்ந்தபரஸ்திரீதரிசனாசுக்குற்றங்கள்; கொளுத்தப்படுகின்றன. புடம் போடுதல் என்பது உலகங்களில் உடனிகழ்ந்தமலத்தைத் துலைக்குமிபல்புள்ள மூலிகை முதலியவற்றுடன் கலந்தே என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனமாயின், அவ்விதமான புடமே உலகத்தில் தாதுக்களைச் சோதிப்பதாகக்காணப்படுதலால் பர்வததாதுக்கள் என்றது உபலக்கணம் எந்ததாதுக்களுமே அதன்பொருளே. பர்வதங்களில் அவையதிகமாய் கிடைக்கக்கூடியனவாதலால் அங்ஙனம் சொல்வாராயினர். இதனை சிறப்புளேக்கிச் சூறித்திரென்பர்.

அவதரணிகை.

இனி இறுதியில் தர்க்கம் சமாதிக இர்ணடிண் பயனைப்பற்றி நன்குரைக்கப்போவதால் முன்னரே பிராணாயாமாதிநாஸ்கின் பயன்களைப்பற்றி நிரூபிக்கின்றார்.

புராணாபாபெஷ்டுஹெஷ்டாஷ்டாநு

யாரணாஸிஸ்கிவிஷ்டு

புக்ஷாஹர்ஸாணஸஸஸுபுரநு

யுபாநெநாநீஸுரநுமணாநு. ||அ||

என்று

(இ—ள்) பிராணாயாமங்களால் தோஷங்களைக்கொளுத்தவேண்டும். தாதுக்களால் பாபத்தைக்கொளுத்தவேண்டும். பிரத்யாஹாரங்களால் எமஸர்க்கங்களை

பும், தியானத்தால் அநீசவரகுணங்களையும் நிவிர்த்திக்க வேண்டும்.

எ—து.

(வி—ரை) பிரானுபாமபிரத்யாஹார தாரணைகளைத்தனித் தனியே பன்மையாலும் தியானத்தையொருமையாலும் நிரூபித் தருதியின் கருத்துபாதெனில் தியானம் ஒன்றுநீங்க மற்றயோ கங்கள் பலவகைப்பட்டன என்பதேயாம். தோஷங்கள் = சரீ ரத்துள்ள வாதபித்தகபங்கள் கொளுத்தவேண்டும் = நிவிர்த்தி க்கச்செய்யவேண்டும்; தோஷங்கள் = மலமூத்திராதிகள் என்று பொருள் கொள்ளலாம். பிரானுபாமசித்தியுண்டானால் நல்லமண மும்மலமூத்திரங்களின் சுருக்கமும் உண்டாமென சிவதாசுவதர வுபநிடதம் கூறுகின்றமையால் என்க. தாரணைகளால் = மூர்த் திவிசேஷதாரணைகளால்; அவைஐவகைப்பட்டனவாம் என்பலஉ. பநிடதங்களுமேயேகநூல்கள் எனையவைகளும் சொல்லுகின்றன பாபத்தை = அநேகரோகாதி ஏதுவானபாபத்தை பிரத்யாஹாரங் களால் = முற்கூறியபடிமனம் முதலியவிர்திரியங்களை நிக்கிரகிக் கும வழியால். அதுஐவகை எனவும் வேறுசிலவகைகளையும் பல்லு பநிடதங்களும் வேறுசிலயோகநூல்களும் குறிக்கின்றன; ஸம்சர்க்க ங்கள் = பாவரதுங்கள் = அசத்துக்களி ள்சகவாசம் முதலியன அ தாவதுவிஷயவாசனைகளால்; தியானத்தால் = அவனேதானென்ற நிரந்தரதியானத்தால் அநீசவரகுணங்களையும் = அநீசவரன் ஜீவ ன் அவனது குணங்கள் = கர்த்திருத்துவம் போக்திருத்துவம் மு தலிபனவரம்பல; பந்தஹேதுக்கள் = தேகாதிபிரபஞ்சவாசனை களையையாம் = கொளுத்தவேண்டும் என்பது ஒருமுறைபடிக்க ப்படினும் அதைபுலவிடங்களிலும் சேர்த்து முடித்துக்கொள்ள வேண்டும் அநீசவரகுணங்கள் துலையவே பரமேசுவரகுணங்கள் ப லதோன்றுமாயினும் அவைகளும் சமாதியில் துலந்திடுமென்க.

அவதரணிகை

இனி ஓர்பகுதியால் சமாதியைக்குறிக்கின்றார்.

கிலிஷஹிக்ஷபந்தீகார

ந-ஹிரஜெவவினயெசு, ||அ||

எ—து

(இ — ள்) பாபத்தையும் ஒழித்து ருசிரத்தையும் சிந்திக்கவேண்டும்.

எ—து.

(வி—ரை) பாபத்தை = முன்மந்திரத்திலேயே பாபத்தை நிரூபித்தோம் க்ஷயமடையச்செய்துள்ளது என்று மூலத்தில் உள்ளதன் பொருளே ஒழித்து என்று உரையிடப்பட்டது. தாரணிகளால் துலைத்து என்பது கருத்து; ருசிரத்தையும் = என்றும் விரும்பத்தக்க சொரூபமான ஆனமசொரூபத்தையும்; உமமையாள்பரமாத்மசொரூபத்தையும் சொத்து அபேதமாய் சிந்திக்கவேண்டும் = தியானிக்கவேண்டும்; இங்ஙனம் அத்துவிதமாக இடையரூது அவிச்சின்னத்தை தலாரையைப்போல் தியானிப்பதே சமாதியாம் என்பது கருத்து. இந்த சமாதியின் பயன் யாதெனில் மீக்ஷிக்கேதுவான பாபம் துலைந்தமையால் மீக்ஷியற்று வீடுபெறுதலேயாம்.

அஷுததரணிகை

இனி பிராணயாமாதிகளைக் குறித்தோதுவாராய் முதலில் பிராணயாமத்தின் இலக்கணத்தையும் சொரூபத்தையும் நிரூபிக்கின்றார்.

ஸ-விர-ஂ-ரெ-உ-க-ஂ-வெ-வ-

வ-ர-வ-ய-ர-ர-க-ஷ-ஂ-ண-ஐ-ய-ர- |

வ-ர-ண-ய-ர-ர-ஐ-ய-ஂ-வெ-பு-க-ர-ஂ

ரெ-வ-வ-உ-ர-க-க-ஂ-ஹ-க-ர-ஂ-ஹ-||

என்று,

(இ—ள்) ருசிரம் ரேசகம் வாயுவை (உள்ளே செலுத்துதல்) ஆகர்ஷித்தல் இம்மூன்றும் ரேசக பூரக சூம்பகங்கள் என்ற பிராணயாமமாகும்.

எ—து

(வி—ரை.) ருசிரம் என்பது சூம்பகத்துக்கோர்பெயர்; வாயுவை ஆகர்ஷித்தல் பூரகம் இவைகளின்பெயரையே ஈற்றிற்குறிக்கின்றார். ரேசகம், என்பதாதியால், ரேசகம் பூரகம் சூம்பகம் இம்மூன்றும் தனித்தனியே பிராணயாமமாகாது. மற்றமூன்றும் ரேசகத்தே ஒருபிராணயாமம் என்று நிரூபித்தற்கே பிராணயாமம் என ஒருமை வகுத்தாரென்க.

அவதரணிகை

இனி ரேசகபூரகும்பகங்களின் அளவைக் குறிக்கின்றார்.

ஸவஜாஹுக்ஸபுணவா

மாயத்ரிஸ்ரீரவாஸஹ

த்ரிவெஹாயதபுராணம்

புராணாயாஸஹுதெ ||௨||

என்று

(இ—ள்) வியாஹிதிகளுடனும்பிரணவத்துடனும் காயத்திரியைச் சேர்த்துமேலே காயத்திரிசிராஸையும் சேர்த்து மூன்றுமுறை பிராணனையடக்கி ஐபிப்பானாகில் அதுவே பிராணாயாமம் எனப்படும்.

எ—து

(வி—ரை) இப்பொழுது பிராணாயாமத்துக்காக சிஷ்டர்கள் உபயோகிக்கும் மந்திரமேயிதுவாம். இதில் காயத்திரியுடன் மூன்றுமீண்டும் இருபகுதிகள் இருப்பதால் அப்பியாஸைசையில்முதற்பகுதி ரேசகம் இரண்டு பூரகம் மூன்று கும்பகம் என்று பிறகு ஒருபூரணமந்திரத்தளவு ரேசகம் ஒரு மந்திரத்தளவு பூரகம் ஒரு மந்திரத்தளவு கும்பகம் என்றும் பின்புமூன்றுமந்திரத்தளவு ரேசகம் மூன்றுமந்திரத்தளவு பூரகம் மூன்றுமந்திரத்தளவு கும்பகம் என்றும் விருத்திசெய்யவேண்டும் என்பதாயிற்று. இதற்குமேலும் மீழும் பிராணாயாமத்தின் அளவிருப்பினும்சுருதிகளுதவியால் மத்யபரிமாணத்தைக் குறித்ததாம்என்க.

அவதரணிகை

இனி ரேசகம் பூரகம் கும்பகம் இவற்றின் இலக்கணங்களை மூன்றுமந்திரங்களால் காட்டுகின்றார்.

உதிவஜாவாயாகாஸம்

ஸகநஸ்குக்ஷாநிராத்ஸு

ஸகநஸ்குக்ஷாநிபாஸ்யாஸ

ரொஹகவெஸுதிவக்ஷணஸு ||௧௧||

என்று

வெஞ்ஞெனாதுநாநெந
தொயபாகஷபெனாஃ |
வனவ்வாயுமூஉயீதவஃ
வொகவெஸுதிருக்ஷணம் ||௧௨௨||

என்றும்

வெநாதுவெனாதுநிபாநெனாஃ
நெநவமாதுநாநிவாநெனாஃ |
வனவ்வாவெநியுமூபாக
கூஃவகவெஸுதிருக்ஷணம் ||௧௨௩||

என்றும்

(இ—ள்) ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவைக்கிளப்பி சூன்
யமாக்கி நிராத்மகமாகச்செய்து சூன்யமானபாவத்தில் சேர்
த்தால் அதுவே ரேசகலக்ஷணமாம். என்றும்

ஒருதாமரைத்தண்டை வானில் வைத்து அதன்வழி த
ண்ணீரை உஞ்ஞ்சுவதுபோல வாயுவை உள்ளே இழுப்ப
து பூரகத்தின் இலக்கணமாம். என்பதும்

உச்சவாஸம் நிசுவாஸம் இரண்டு மில்லாது சரீரத்தை
யும் அசைக்காது இவ்விதநிலையில் இருப்பது கும்பகத்தின் இ
லக்கணமாம். என்பதுமாம்.

(வி—ரை.) ஆகாயத்திலிருந்து=சரீரத்துள்ளமைந்த கூடா
ஸஞ்சாரயோக்யமான வெளியிலிருந்து; வாயுவை=பிராணவா
யுவை; கிளப்பி=வெளியேற்றி; சூன்யமாக்கி=அந்தவிடத்தை
காற்றில்லாததாகச்செய்து; நிராத்மகமாக்கி=வாயுவின் ஆத்மா
வெனப்படும் சொரூபம் அசைவு பரிசம் முதலியனவே யாதலால்
அவைகள் ஏதுமில்லாத நிலையின்சேர்த்து. சூன்யபாவத்தில்=சூ
ன்யமான அந்தகாரணவாகாசத்திற்சேர்த்தால் அந்தக்காரணத்தை
யமைத்து காரணரூபமாகவே காரியமானவாயுவைக்கண்டால் அ
துவே ரேசகலக்ஷணமாம் என்பது உரை பிராணாயாமத்தில் ரே
சகப்பகுதி நிரூபிக்கப்பட்டது. மேலே ஒருதாமரை என்பதாகி
யால் பூரகத்தைநிரூபிக்கின்றார், தாமரைத்தண்டி ஒன்றைஎடுத்து

வாயில் வைத்து அதன்வழிதண்ணீரைக்குழந்தைகள் விளையாட்டாக உட்கொள்வார்கள். அப்படிசெய்தால் அந்தஜலம் கலங்கியும்வேறுவிதத்தில் கெடுதியடைந்திருந்தாலும் அந்தத்தாமரைக்காடையின் செல்வதால் சுத்தமாய் உள்ளேபோகும்- அதுபோலசிவாலயம் நதீதீரம் வில்வத்தடிமுதலிய விடங்களில் உட்கார்ந்து வெளியில் மலமும் கலந்துகின்ற காத்நினிடத்தேயிருந்து நல்ல காற்றையுட்கொள்ளச்செய்வதும் பாதம்வரை=சரீரம்கண்டவரை பூர்த்திசெய்வதும் பூரகமாம். இதனால் ரேசகத்தால் உள்ளேயுள்ள மலங்கள் வெளியேற பூரகத்தால் அவ்விடத்தில் வெளியினின்றும் நல்லகாற்று மட்டில் உள்ளேசேர்க்கப்படுவதால் சரீரத்துக்கு பயோகமளவிறந்ததாம். மேலேகும்பகத்தைநிரூபிக்கின்றார். 'உச்சவாஸம்' என்பதாதினால், உச்சவாஸம்=வெளியிற் பிராணவாயுவை நடத்துவது; நிச்சவாஸம்=உள்ளேயிழுப்பது. இரண்டில் லாது=இரண்டையும்நிறுத்தி; சரீரத்தையும் அசைக்காது=சரீரத்தில் இந்த அப்பியாசம் புதிதாகத் தோன்றும்போது ஓர்வகையசைவுண்டாகும் அதுவாயுவை குறித்தவிடம் செல்லவொட்டாதுகடக்கும். ஆகையால், அதற்கிடம் கொடாது வழக்கம் செய்யவேண்டுமென்பது சுருதியின்கருத்து; இவ்விதநிலையில்=வாயுப் பிபூர்ணாவஸ்தையில்; இருப்பது=சரீரத்தையமைப்பது; கும்பகமாம்=இதுவே முக்யப்பிராணாயாமமாம். இதனைச் சாதித்தற்காகவே மற்ற விரண்டு அங்கங்கள் கொள்ளப்படுமென்க; அதனாற்றான், இதனையிருதியில் வைத்தாரென்க. நிற்க, உச்சவாசம்செய்தால் ரேசகமாய்விடும். நிச்சவாசம் செய்தால் பூரகமாகும் சரீரத்தையசைத்தால் தாம் கருதியபடி ஆசனாதிகள் கில்லாதுகிழையும்மாசுவே பிராணன் சுழிமுனையைவிட்டு வேறுநாடிகளில் துழைந்துரோகவேதுவாம். சுழிமுனையிற் பிரவேசியாதொழிந்தமையால் இஷ்டமும் சித்திக்காது. அதற்காகவே இருவகையும் சொல்லப்பட்டதென்க இங்ஙனமிருக்க இந்தவசனங்களின் அமைப்புக்கேற்றபடி பொருட்படுத்தாது புறட்டி ஏதேதோ தொடர்பற்ற பொருள்களை இவ்வசனங்களுக்கெழுதி நாராயணபட்டர் இடப்பட்டார். ஸ்ரீகுருசங்கரானந்த மூர்த்திகளோ நோகவே பொருளிட்டருளினர். ஆகவே முன்னர் அவர்பாடத்தை ஏற்காது ஆசிரியர் பாடத்தையும் பொருளையுடே தழுவி யாம் உரையிட்டோமென்க.

அவதரணிகை

இனி த்யானவிலக்கணம் குறிக்கப்படுகிறது.

கஸ்வஹுஸு ருபாவாணி

ஸஸ்வபிரவஹுஸுண-

காவஹுஸு ருபிவஹுஸு

புஸாவஹுஸு ருபிவஹுஸு || கசு ||

என்பது

(இ—ள்) குருடனைப்போல் ரூபங்களைப் பார்ப்பான் செவிடனைப்போல் சப்தங்களைக்கேட்பான், கட்டைகைப் போல் சரீரத்தைப்பார்ப்பான். இதுவே சாந்தியைமிகவும் அடைந்தவனுக்கு லக்ஷணமாகும்.

எ—து

(வி—ரை) எப்படி ஒருகுருடன் உருவங்களைக்காணும்படி அவைமுன் நிலைப்படினும் அவற்றைக்காணான் = அவற்றைவிரும்பான்? எனின்மனம் ஒருசெவிடன் சங்கீதம் = சாதலிகளின் கிதுமொழிமாத வியசப்தங்கள் முன்னிலைப்பட்டுக்கேட்கநேரிடினும் அவற்றைக்கேட்கமாட்டான் = கேட்காமையானே விரும்பான். எப்படியென்னும் கட்டைமுதலிய உதாசினப்பொருள்களைத் தான் எனமயங்கான்; அபிமானிக்கமாட்டான் அதனிடத்து பெரும்பற்றைவைக்க மாட்டான். அப்படி நல்லரூபங்களைக்கண்டாலும் காணாவனும் பற்றற்றவனும் நல்லசப்தங்களைக்கேட்டாலும் கேளாதவனும் பற்றற்றவனும் நல்ல சரீரமுடையவனாயினும் அதனைக் கட்டை போல் எண்ணியதனிடம் பற்றற்றவனும் திற்பானாயின் அதுவே எல்லாவிதப்புண்களும் ஒடுங்கியநிலையினிலக்கணமாதலால் அதுவே தியானமெனப்படும் என்பதின் கருத்து.

அவதரணிகை

இனி தாரணையை நிரூபிக்கின்றார்.

உதஸ்குஹுஸு ருபாவாணி

ஸாகுஹுஸு ருபிவஹுஸு ||

யாராயிசுவாகாசுதாநம்

யாரணாவரிகிதிதாநுகரு, ௧||

என்று

(இ—ள்) மனதுசங்கற்பரூபம் என்றறிந்து ஆத்மா விடத்துச் சங்கற்பித்து ஆத்துமாவை மட்டில் தனித்து தாரணை செய்பவன் எவனோ அவனே புத்திமா னான தாரணை யுடையவன். எ—து:

(வி—ரை) என்றும் மனத்திற்குச் சங்கற்பமின்றி வேறு உருவம் இல்லாமையால் சங்கற்பம் உள்ளவரை மனமொழியாது இத்திரியசம்பந்தம் உள்ளவரை சங்கற்பம் ஒழியாதென்றறிந்து, சொரூபமாத்திரமான சைதன்யத்திடத்தே அம்மனதை வெளிவீசிய ங்களிடமனுகாவண்ணம் செய்துசெலுத்தி, அவ்வான்மயாமரகவே அதனைநிருத்திடமாய் நிற்பதே தாரணையாம் என்பது இவ் வசனத்தின் முடிந்த கருத்து.

அவதாரணிகை

பிறகு முதலில் குறிக்கப்பட்டவைகளில் எஞ்சியதர்க்க சமாதிகளைக் குறிக்கின்றார்.

சூகமஸுராவிரோபெந

ஊஹநம் தகதவபிகத. |

ஸுலோகெதயஜ்ஞா

ஸுலோகியி: வகிதித: || ௧௬, ௨ ||

என்று.

(இ—ள்) ஆகமங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் ஊகிப்பதே தர்க்கமாகம். எதையடைந்தவன் எல்லாவற்றையும் சமமாக நினைப்பானோ அதுவே சமாதியாம் எனப்படும். எ—து

(வி—ரை) ஆகமங்கள் வேதங்கள் வேதங்களுக்கு விரோதமின்றி ஊகித்தலே தர்க்கமன்றிகளாதமவித்தை முதலியவையல்ல. பரோகமான சூகமஸுலோகியி: யங்களில் வேதசப்தங்களே பிரமாணங்களாதலால் பிரகரணத்தால் ஆகமமென்ற சொல் வேதபரமேயன் தந்தி

ரபரமல்ஸ, விசேஷமாய் வேதவேதாங்கங்களில் ஆகமசப்தம்வேதங்
களின் பெயராகவே உபயோகப்படுமென்றி வேறுபாசுபதம் பூஞ்சு
ராத்திரம் புத்தாகமம் முதலியவற்றின் பெயராகவழங்குவதில்லை
இங்குவேதவாக்கியப் பிரகரணத்தில் வேதங்களுக்குரிய பெய
ருளே கொள்ளவேண்டுமாகவே அங்ஙனம் பொருள்படுத்தினோம்
என்க. மேலேசர்வியாகப்பயனும் சமாதியை நிரூபிக்கின்றார். எ
தை என்பதாதினால், எதை = எவ்விதமோகத்தை; அடைந்தவன் =
அப்பியசுத்தவன்; எல்லாவற்றையும் = ஜடஜீவரூபபிரபஞ்சத்தை,
யெல்லாம் சமமாகக் குரேபடித்தாக் ஸ்ரீஸுவெபுஷா ஸூருதெஷு,
எல்லாப்பூதங்களிலும் சமனாய் என்றுகண்ணன், அருளிச்செய்தப
டி “நீனைப்பான்” அறிந்துநிட்டைபெற்றவான்; அதுவே ஸர்வத
மரசத்துவாத்நுவித நிட்டைபே; சமாதியாம் = ஸமாதி யென்ற
யோகநிலை என்று ஆன்றோரால் சொல்லப்படும் என்பது கருத்து.
இவ்வளவால் சமாதி என்ற சொல்லின் காரணவாற்றலும் குறிக்க
ப்பட்டதாயிற்று. சமமாகவெல்லாம் எந்தையோகநிலையால் ஆத்மாவீ
னிடம் அமைக்கப்படுமோ அது சமாதியாம் - ஸமம் - ஆ - தி - என்
ற முச்சொற்களின் கூட்டுறவால் பிறந்தது இச்சொல்லென்பது
இதனால் பெறப்பட்டது.

அவதரணிகை

இனியாஸனமுதலிய ஏனையவர்களுக்கும் அய்யம் சிவ திகாரிகளை
யுத்தேசித்து நிரூபிக்கின்றார்.

ஹதீஸ்களில் ஹ-பாஸ்யம்-தராதே?

உயவ-பிடிபாஷ்கிவ-ஜி-பெ-த

குகூராவெ நாவியே ரகூரம்

ஜெய் ஹரிஷயேணமே ||௧௭||

என்றும்,

பெரிய கல்வெட்டு

உரி, ரஸ. நியோகவா

வயாஸ-வாஸ நம்ஸி ௧௭

உதராவிதிவெஸித்ம் ||சுஅ.௨||

என்றும்.

(இ—ள்) பூமியில் எவ்விததோஷமுமில்லாத விடத்தி
ல் மனஸ்ஸுக்குரமயமான தர்ப்பாஸனத்தில் மனோமயமான
ரகைஷயைச்செய்துவிட்டு ரதத்தையும் மண்டலத்தையும் ஜ
பித்து வடக்குமுகமாய் பத்துமாஸனம் ஸ்வஸ்திகாஸனம்
ஸுகாஸனம் இவைகளில் எதையாவது எடுத்துக்கொண்டு
வடக்குமுகமாய் இருந்து (போகம் செய்யவேண்டும்) எ-து

(வி—ரை) பூமியில் = மமமாய் சுசியாய் உள்ளவிடத்தில்; தர்
ப்பாஸனத்தில் = வஸ்திரம்கிருஷ்ணஜினம்தர்ப்பை இம்மூன்றனுள்
மூறையேயுடைய வாசனத்தில்; எவ்விததோஷமுமில்லாத = பர்வ
தசிகரம் நதீதீரம் பிஷ்வத்தினடி முதலியவிடம் யோகிகளுக்குயோ
சாறுஷ்டானத்துக்குக்குற்றமற்றதொன்றும் மனதுக்குரமயமான
= சிவாலயா திகளில்; இவ்வளவால் சுக்கான்நெருப்புமணற்குன்றம்
முதலியனவாய் வேறுபரிடதங்களில் சொல்லப்பட்ட குற்றங்கள்
இல்லாத உத்தமஸ்தானத்தில் என்றது சொல்லப்பட்டது. மனோ
மயமான ரகைஷயைச் செய்து = மனோமயமான ரகைஷமனைதைச் சப்
படுத்தித்தெளிவாகவைத்திருப்பதேயாம். அதனைச் செய்து = மனோ
ஜயத்தைக்கூடியவரை ஏற்று; ரதத்தையும் மண்டலத்தையும் ஜபித்
துரதத்தை = பிரணவத்தை மண்டலத்தை = அந்த ரதத்தாலியர்
பாஸனமான சிவபதமண்டலத்தை; ஜபித்து = தியானித்து; மு
ன்னர்மனோமயரகைஷ என்றது ஆசிரமம் முதலியவிடங்களையும்
குறிக்கும். ரதம் வஸ்பதுரதந்தரசாமம் என்று. மண்டலமென்பது
மண்டலப்பிராம்மணம் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; வடக்குமு
கமாய் = இதுகிழக்குமுகத்துக்குக்குறிப்பே; ஆகவேகீழ் அல்லது வ
டக்கையேபார்க்கவேண்டும்-மற்றதிக்குகள்கூடாது என்றதாயிற்
று. சொன்னவிலக்கணம் நிறைந்ததந்தமனிதனும் ஸ்வஸ்திகம்
முதலிய எந்தவாசனத்தையாயினும் கொள்ளலாம்- என்பதை பத்து
மாஸனமென்பதா தியால்விரிக்கின்றார். பத்துமாசனம் = இரண்டு
துடைகளின்மேலும் இரண்டுகாற்குதிகளைச்சேர்த்து இருகைகளையு
ம்முதுகின்பக்கமாக மாற்றிச்செலுத்திடவலக்கையால் இடதுகால்
பெருவிரலையும், இடதுகையால் உலதுகால் பெருவிரலையும், பிடித்து
நிமிர்ந்து இருப்பதேயாம். ஸ்வஸ்திகமென்பது துடைக்கும் முழந்
தானுக்குமிடையே இரு உள்ளங்காலைகளையும் மலர்த்திச்செலுத்த

ருதால் குதியுடைத்தும், மற்றொன்றை ஆண்குறியில் வைத்தும், மார்புமுதலிய அடையங்களை ஒருவழியாய் நிமிர்த்தியும், இந்திரியங்களை யொடுக்கி அசைவற்றவனாய் கண்கொட்டாது இரண்டுபுருவங்களின் நடுவைப்பார்த்து திருப்பானூறில் அதுவேமோட்சகவாடத்தைத்துறக்கும் விக்காஸனமெனப்படுமாம் என்று. சுகாஸனமென்பது சூதஸம்ஸிதைதயில் சொல்லப்பட்டது- அதனை அங்கேகாண்ட.

அவதரணிகை.

இனிப்பிராணாயாமத்தின் முறையைக் குறிக்கின்றார்.

நாவரிகாவாடபிம்மவா

வியாஜெயகெதாரா-தா |

சூக்யஷ்யபாநயெதா

ஸாஸ்தெவகிவிஜயெஸ || ௧௯ ||

என்று

(இ—ள்) மூக்கின் ஓடுபுறத்தை விரலால் அடைத்து மற்றொன்றால் காற்றையுள்வாங்கி அக்கினியைத்தரிக்கவேண்டும். சப்தத்தையே நினைக்கவேண்டுமென்பது. எ-து

(வி—ரை) பிராணாயாமத்தூரியமுத்திரைஇங்கு விரலெனக் குறிக்கப்பட்டது. ஒருபுறத்தை அடைத்துக் கொள்வதென்றால் அமிழ்த்திக்கொள்வதென்பதுபொருள். மற்றொன்றால் ஆகர்ஷிப்பதென்பதற்குரேசனமுறையால் வாயுவைச்சேர்த்து பூரணம்என்கிற முறையால் பூர்த்திசெய்தது பொருளாம். அக்கினியைத்தரிக்கவேண்டும் = சூம்பகம் செய்பவேண்மும். அச்சமயம்பிராணாயாமம் ஸகர்ப்பமாகும் பொருட்டு நாதத்தையே அல்லது மத்தியமையென்று வாக்கிலுள்ள நாதம்சத்தையே அக்கினியாகநினைக்கவேண்டும். “ஸதில-ஜாதுகிவா-வெ-வா-விஸா-அக்கினிதேவன் வாக்காய்முகத்தையடைந்தான்” என்றுசுருதிசூறுதலால், அங்ஙனமுறைக்கப்பட்டதென்க. ஸ்வப்பிரகாசத்துவமென்றது ஸமானதர்மமாம்.

அவதரணிகை

குறித்தபிரணவத்தை ஸ்மரிக்கும்படி நிரூபிக்கின்றார்.

ஒலிவெகுகாஶ்ரஃஸ்ய ஹ.

ஒலிவெகுகதவொவயெசு |

ஹிஃஸ்யெகூணவஹஃயா

காஶ்ரஃஸ்யெகூணவஹஃயா ||௨||

என்று

(இ — ள்) பிரணவமென்பது ஏகாட்சரப்பிரம்மம். பிரணவத்தையென்றும் தள்ளக்கூடாது. மலம்துலையும் வரையில் பலமுறை நிவ்வியமந்திரத்தால் யோகத்தைச்செய்ய வேண்டும்.

எ—து

(வி—ரை.) காத்தல் என்றபொருளில் அமைந்த 'அவ' என்றவினைப்பகுதியின்மேல் 'கூ' என்பதன்விருத்திசேர்த்து பிரணவம் உண்டாதலால் தன்னைஜிக்கும் பெரியோரைக்காப்பது அதனென்றேற்படுகின்றது. ஏகாஶ்ரம் = அகரம்முதலிய அங்கங்கள் அதற்கிருப்பினும், அகண்டமாகிய வர்ணங்களில், ஐ, எ, என்ற எழுத்துகளில் ரகரமும் லகரமும் அமைந்திருப்பதாயும், அதுஉயிரெழுத்தாகிய அவ்வெழுத்துகளினும் வேறென உபசரிக்கப்படுதல்போல இங்குள்ள ஒரெழுத்தில் பலவெழுத்துகளுண்டாமென உபசரித்தலே அதுவாமென்க; பிரம்மம் = வேதம்; தத்துவத்தை நிரூபித்தலாலும், அல்லது தத்துவத்தைச்சொல்லுதலாலும், அது ஐயுடன் ஒன்றிற்றுநின்றலாலும், பிரணவத்தைப்பிரிக்காது ஒன்றாகவே உச்சரிக்கவேண்டுமென்பதற்காக மீண்டும் அதனையெடுத்துக் குறித்தார். அதன் மும்மாதிரைகள் தனித்துச் செபித்தற்கியலாவாமென்க. நிவ்வியமந்திரத்தால் = இதயாகாசத்துள் நித்தியம், சன்னிதானம் செய்வதால் நிவ்வியமெனப்பெயர்பெற்றபிரணவமாகிய மனனசாதனத்தால்; மனனசாதனமேமந்திரமெனப்படும். மலமென்பது ஈண்டு அஞ்ஞானம். இதனால் பிரணவநாதத்தையே யிதையெழுது சிந்தித்துத்தெளியவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது.

அவதாரணிகை

இனித்தியானமுறையைக்காட்டுகின்றார்.

வஸூப ராயீதவஹ்வெபாகூ

சூரெஸாபிஹ்ருவிஷயம் |

ஸூரெஸாபிஹ்ருவிஷயம்

நாமெஸாபிஹ்ருவிஷயம் || உகதி ||

என்று

(இ—ள்) பிறகுமுன்னொன்னபிரகாரம் மந்திரத்தை யறிந்தவித்துவான் முறையே நாபிக்குமேல் துடங்கி தூல அதிகத்தூல சூக்குமங்களைச் சபிக்கவேண்டும். எ—து.

(வி—ரை) பிறகு = நாதசொருபத்தைத்தானாக அனுசந்தா னம் செய்கபிறகு. அது இடையறாது அனுவர்த்திக்குங்காலத்து முன்னொன்னபிரகாரம் = பிரத்தியகாத்தும சொருபமாக நாதத் தைதியானம் செய்யவேண்டுமென்ற விதிப்பிரகாரம். மந்திரமறி ந்த = மந்திரமாகிய பிரணவத்தையறிந்த. வித்துவான் = கானகந் தாண்டக்கையிலேந்திய கொள்ளியைப்போல் வாசகத்தைவிட்டு வாச்சியத்திடத்தேமனதை நிறுத்தினவன். முறையே = முதலில் சவிசேஷத்தையும் பிறகு நிர்விசேஷத்தையுமாய் அல்லது முத லில் ஒருமரத்திரையுளது, இரண்டாகது இரண்டுமாத் திரையுள து என்றமுறையில். அம்முறையையே காட்டுகின்றார்ஸ் தூலம் என்ப தாகியால்; ஸ்தூலம் = பருத்தது, புலப்படுவது. அதிகத்தூலம் = தூலத்திற்குச்சிறிது உட்பட்டது. சூக்குமம் = முற்றும் சிறியது. அ ல்லது அதிந்திரியம், இதனால் தூலசூக்கும சூக்குமதரங்களை முறை யேதியானிக்க வேண்டுமென்றேறப்பட்டது. அவ்விதத் தியானம் செய்யவேண்டியதற்குரிய இடங்களைக்கு ற்க்கின்றார் நாபிக்குமேல் என்பதாகியால்; நாபியில் ஸ்தூலனாகிய பிரம்மாவையும் இதயத் தில் சூக்குமனாகிய விஷ்ணுவையும், சூக்குமதரனாகிய ருத்திரனைப் புருவநடுவிலும், சிரஸில் சூக்குமதமனாகிய தூரியனையும் தியா னிக்கவேண்டும். அங்ஙனமே சுருதியும் கூறுகின்றது “ சுகா ரஃ ஸ ஹரணஃ நாமெஸ உகாஸஃ விஷ்ணுஃ ஹ்ருத்யெபிகாரஃ

நாடி ஸுபாஸ்யம் ஓக்ராஸம் ஸாதிவ்யஸ்யம் ஆபாஸ்யம்
அகரத்தையும் பிரம்ம தேவனையும் நாடியிலும், உகரத்தையும்
விஷ்ணுவையும் இதயத்திலும், மகரத்தையும் சூத்திரனையும் புரு
ஷனாகவிலும், ஓங்காரத்தையும் ஸர்வேசுவரனையும் துவாதசாந்தி
த்திலும்” என்று. இங்விதமேபலசருதிகள் பற்பலவிடங்களிலுள்ள.

அவதரணிகை

சமாதியையடைவ விரும்பும் யோகிகளுக்கு இந்திரியங்களை
கிச்சுரதறிக்கவேண்டியது மிகமுக்கியமென நிருபிக்கின்றார்.

திருமறையுபநிஷதாடிவீதி

விஹாயவகிஷாதிநிதி

ஸுபிரஸுபாயிவிதிஷ்டம்

ஸாடிவொமம் ஸாதிவ்யஸ்யம் || ௨௨, ௨ ||

என்று

(தி—ள்) சூறுக்கேழும், மேலும் கீழும், கண்பார்வை
யைவிட்டு மேதாவியாயுள்ளவன் அசைவற்றுஸ்திரமாய் உட்
கார்ந்துள்ளனாயோகத்தையப் பிச்சிக்கவேண்டும் என்று.

(வி—ரை) சூறுக்கேளந்தது நாற்புறங்களிலுமென்றபொ
ருளில். இதனைமுதலிற்சொன்னது கண்ணின்னியல்புமேலும் கீழ்
மேனோக்காதுபக்கத்தையே நோக்குமாதலால், என்க. மேலும் கீ
ழுட்பார்வையைவிட்டு என்றது முதன்மை நோக்கிச் சொன்னது
எல்லாப்புறங்களையும்மடக்கியென்பது கருத்து. மேதாவியாயுள்ள
வன் யோகசொருபத்தையும் அதன் பிரயோஜனங்களையும் தெ
ரிந்துகொண்டவன். அசைவற்று ஸ்திரமாய் உட்கார்ந்து = ஆசை
விதிப்படி ஆசைக்களைக்கொண்டு மனச்சஞ்சலத்தையுமொ
ருவாறொழித்து. என்றும்புறம்பும் எவ்விதச்சஞ்சலமும்புறன்
பது அகன்கருத்து. என்றும், கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாமல்
ற்றைய காலங்களிலெல்லாம்; யோகத்தை = சித்தவிருத்தியைத்
தடுக்குமுபாயத்தை, அல்லது ஆத்துமசைவல்லியம் சித்திக்கும்வ
ழியை; அப்பியதிக்கவேண்டும்; ஆவர்த்திக்கவேண்டும்.

அவதரணிகை

மேலேதாரணமென்ற பிரதானசித்திக்கு ஸ்ரீராமன் கூறுவாராய் பிராணாயாமத்தின் முக்கிய அளவைக்காட்டுகின்றார்.

காஷோத்ரு விநிஷ்வஃ

யாரணாயொஜிதம் தயா |

கூடிஸோத்ரு வியாமஸு

காவதொநியஸிஷ்டகம் || ௨௩ ||

என்று

(இ—ள்) நாளமாத்நிரத்தினை விரைவிலும் நின்றலும், முன்னே சொன்னபடியோஜனமும் சேர்ந்தால்தாரணையாம். பனிரெண்டு மாத்நிரையுள்ளயோகமே தாரணையெனப்படும்.

(வி—ரை) நாளமாத்நிரத்தில் = குதநாளமாத்நிரத்தில். ஆசனநாளத்தில் அசைவற்றுநின்றல் = அபானத்தைச் சுருக்குங்கல்லத் துவவிதமான அசைவும் இல்லாதிருத்தல். அங்கனம் முற்கூறியபடியாசனங்களில் ஸ்திரமாயிருத்தல். இரண்டும் சேர்ந்தேயோஜனம். தாரணையென்ற யோகாங்கமாம். குறித்தகாலங்கள் வரைகுறித்தவிடங்களில் பிராணனை நிலைநிறுத்துவதே தாரணையாமென்பது கருத்து. எப்பொழுது கால அளவு உண்டு, அப்பொழுதே யோகம் சித்திக்குமாதலால், அதற்கு அளவு கூறுகின்றார் - பனிரெண்டு மாத்நிரையென்று. மாத்நிரையென்பது ஓர் குறிலெழுத்துச்சரிக்கும் காலம். அல்லது ஓர் பிரணவத்தின் காலம் அல்லது பிராணாயாமத்தின் காலம். அவைகள் பனிரெண்டுகொண்டது ஒரு தாரணையாம். அங்ஙனமாயின், முதற்கூறிய மாத்நிரை அப்யாசிக்க னுக்கும், பிரணவமாத்நிரையோகத்தில் சிறிது டயற்சிகொண்டவற்றும், அதன்பிறகு அதிகம்பயின்றவற்றும் மற்றதுமாம் என்க. இங்கு ஸ்ரீசங்கரனந்தருமூர்த்திகள் “காஷோத்ரு தயாயா ஃ யாரணாயொஜிதம் தயா” என்று பாடத்தை மாற்றியுரைசெய்தனர். அவர்பாடத்திற்கும் பொருள் அவரே குறித்தார். காற்றுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து பரிவதுதாலையாம். மாத்நிரையென்று வாயுதடைட்டுமேரக்காலமாம். ஆயாமமென்பது வாயு

விரிவாய்ச் செல்லும் வேகத்தினளவாம்; தாரணையென்பதுவாயு
வை ஓரிடத்தில் அசைவறச்செய்வதாம்; யோஜனமென்பது அக்
கினிமுதலிய உற்றில் வாயுவைக்கலக்கச்செய்தலாம். ஆகவே தா
லை, மாத்திரை, ஆயாமம், யோஜனம் தாரணமென்ற ஐவகையி
யாசங்களாவகியகமென்பது. மற்றது முன்போல். நாராயணபட்
டருணரயில் ‘தாவாரோத்ரா தயாயொமம்’ என்றெடுத்தவி
யாக்கியானம் செய்ததுவருமாறு. — தாலை, இஃதுயோகசாஸ்திர
ங்களில் ஓர்க்கலை அளவாக ஒரேருபமாகக் காட்டப்படுகின்றது.
(அதாவது) வெளியிலுள்ளவாயு சந்துகளில் உள்ளே பிரவேசித்
துககாலமும், உள்ளேயுள்ள வாயுவெளியே வருங்காலமும்கூட
அங்கனமானால் அது என்றும் சமானகாலமாகவே இருக்கும். மு
தல்தினத்தில் எவ்வளவுகாலமோ அவ்வளவே மறுதினத்தில் அ
து சம்பவிக்கும். மாத்திரை, இதுவும்கால அளவுடையதே. பூர
கத்தில் பதினாறுமாத்திரையானால் சூம்பகத்திலுபத்தநான்கு.
ரேசகத்தில் முப்பத்திரண்டு என்பதே. யோகம் = சமாதி அதுவு
ம்கால அளவுக்குட்பட்டதே. அதற்குக்காலவளவில்லாதுழி சமச
தியால் கற்பகாலம்வரை மண்ணின்கண் மறைந்தமுனிகட்கு என்
றும் விதேஹகைவல்யம் கூடாதுவழியும். தாரணை = மனதுக்கு
சங்கற்பமே தொழிலென்பதாதி தியானமாம். அதுவும் ‘யார
யெதுவவாபிகாஃ ஹவரொவெமஃ ப்ரஃயுதெ | =
ஐந்துநாழிகையளவு தரித்தால் ஸம்ஸாரரோகங்களால் விடுபடு
வான் என்பதாதிப்பிரமாணங்களில் அதற்கும் காலஅளவே கு
றிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. யோஜனம் = பிராணனையும் அபானனையும்
ஒன்றுசேர்த்தல். முதல்தினத்தில் பனிரெண்டுபிராணையாம
ங்களானால் மறுதினத்திலும்தற்கு ஏற்றத் தாழ்வின்மீச் செய்ய
வேண்டும். பனிரெண்டுமாத்திரையுள்ளது யோகமென்று நாத
பிந்தூபசீடதம் கூறுகின்றது. அதுவும் காலஅளவுடையதே. ஒ
ன்றுக்கொன்று ஸாரண்காலமுடையதாகவே ‘கோஷினி’ முதலி
யவவஸ்தைகள் சிறுக்கப்பட்டன. அல்லது இவ்வுருதித்த தாலை
முதலியன பலரீதியும் நியமமுள்ளனவாம். இவையெல்லாம் கா
லவளவைக்குட்பட்ட பயனைக்கொடுப்பனவேயன்றி காலவள
வைக்கடந்தபயனைக் கொடாதென்பதனை கருத்து என்றார். கா

தொழிலகம் என்பதை 'காலவொழியகம்' என்றும் மாற்றினால்
 ன்றிதனவேற்படுகின்றது. யாம் தென்னாட்டவர் பாடத்தையனுச
 ரித்து உரையிட்டோம். எஃது இதுமாய்த்தோன்றுகின்றதோ அதை
 யேற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதோர் சிறிது.

ஆவதரணிகை

மேலேயோகிகளுக்கு அகலியம் இயானித்ததற்பாலும், சுத்த, நாதருபமும், னைகரிக்கு லேறுமான பரமாட்சரத்தை நிகுபிக்கின்றார்.

சுவாமிநாதர்

புதராயுடெதாஷ்டிநாவிகம்வ-

சுரேஷ்டா தலைமையாடலுடன்

யடி கூராம் நகர தெருவிலிசு || உசுறி || எ-து

(இ—ள்) கோஷமற்றதும், வியஞ்சனமில்லாததும்
ஸ்வரமில்லாததும், தாலு தந்தோஷ்டம் இவையற்றதும் நா
சியற்றதும் ரகரவகையுடன் சேராததும், இருவகை ஊ
ஷ்மாக்களில்லாததும், எது என்றும் நசிக்காதது அதுவே
அக்ஷரமாம். எ—து.

(வி—ஸ்ர)கோஷமென்பது வாக்கங்களின் மூன்று நான்கு ஐந்தாவது எழுத்துகளும். (ஹ) என்ற எழுத்து மாம் இசையாகாத தென்றதால் இவை எழுத்துவெறுன விலக்கணம், பெற்றது என்பது பாருளாயிற்று இங்ஙனமே மேலும் கூட்டுக. அட்சரத்தைத் தியானிக்க வேண்டுமென்பதாதி விடங்களில் அட்சரமென்பது தியானிக்கற் பாலதாகக் குறிக்கப்பட்டமையின், உச்சரித்தல் மாத்திரத்தினொழிந்துபோகும் தன்மையுள்ளவைகளீ ரூபமாம். அனித்தியமான அட்சரங்களில் தியானம் பொருந்தாது பற்றி சங்கைகிகழ அச்சங்கையையொழித்தற்பொருட்டு அவ்வட்சரமில்லென ஈண்டு உத்தராயகிவிரிக்கின்றாள். அட்சரமென்பது பிராகிருதமென்றும் அப்பிராகிருதமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் பிராகிருதாட்சரமென்பது ஸ்தானம் பிரயத்தினம் முதலிய பல்வகைவேற்றுமைகள்

து அதற்கும் காரணமான அக்கினி ரூபம் ஆயினும் அஃதாக்காதோ
 வெனின், அவையல்லவென்கின்றார் இந்நவகையுஷ்மாக்களு
 மில்லாதது என்று. ஊஷ்மாவென்பது, அக்கினியையும் உாக்கை
 யுக்குறித்தது. இரண்டிபில்லாதது என்றால் இதற்கிலக்கணந்தா
 ன்யாதெனின், அதனைக்குறிக்கின்றார் எதுநசிக்காததோ அஃதே
 அக்கரமாம் என்று. இதனால் செவிப்புலனுக்கு விஷயமாய் உச்
 சரித்தவுடன் நசிக்குமியல்பினதாய் ஓர்கண ாத்திரையளவுடைய
 பல்வகை பொலிகளெனுமெழுத்துகளுக்கு விலக்கணமாயுமவற்றி
 ற்குக்காரணமாம், 'ஸ்போடம்' என்று சொல்லக்கூடிய நித்தியநா
 தமே பிணவசொரூபமாகிய அட்சரமாம் என்பது சொல்லப்பட்ட
 தாயிற்று. இதனையே ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் 'சுக்ஷுரம் நக்ஷ
 ரம் விபுரம் சுவெந்நாபதய ஸாஸவராக்ஷரம் | வண டு வாமு
 வலுவஸூதெ' என்கிறது என்றும் நசிக்காததோ அஃது அட்ச
 ரம். அல்லது எங்கும் வியாபித்துள்ளதோவென்ற பொருளில்
 வியாபித்தலைப் பொருளாய்க்கொண்ட 'அச்' என்ற வினப்பகுதி
 யில் 'ஸர' என்ற விநியைச்சேர்க்க 'அக்கர' மென்ற சொல் உண்
 டாம். ஒலியெழுத்தையே அக்கரமெனவுட்கொண்டார் முன்ன
 ர்குத்திரங்களியற்றியமேலோர் என, அக்கர விலக்கணங்கூறியரு
 ளினர். இவற்றுள் வைகரியாய் முகத்தில்தோன்றும் எழுத்தொ
 ன்றும் அகண்டமாய்விபாபகமாய் நின்றளநாத குக்குமவெழுத்
 தொன்றும் உளதாமெனப்படுதலால் அவற்றில் ஒன்றுவாச்
 சியமும் ஒன்றுவாசகமாமாய் உபாதிகளால் பல்வகைவேற்றுமை
 களையுடைந்து உபாதியொழிந்தவிடம் அகண்டநாதரூபமாய், அ
 ஜபாஹம்சஸ்வரூபமாய், உபாசிக்கற்பாலதாய், இவ்வுபநிடதம்
 கூறியதாய்; இதன்பொருளையமைக்கவேண்டும். இச்சுருதியைமூ
 லமாய்க்கொண்டே மஹாபாஷியக்காரர் கூறியதும் மற்றையவை
 யாகரணர் கூறியதுமாமென்க. இக்கு குறிக்கப்பட்டவக்கரம் புற
 ப்புலன்களுக்கெட்டாது அகப்புலன்களாகிய மனப்புலன்களுக்கு
 கேள்விவெதொன்றாகலானும், செவிப்புலன்களுக்குக்கெட்டும் அக்
 கரங்களுக்குமுற்றும் விலக்கணமாதலானும், நித்தியமாதலானு
 ம் ஹம்ஸஸ்வரூபமாதலானும், அனாஹதத்துள்ளதாதலானும், கோ
 ஷமற்றதென்பதாதிகளுக்கு மேற்பொருள்களுக கூறலாம். அ
 வையாவன.— கோஷமற்றது = கோஷம் = ஒலி, செவிப்புலனுக்

தகப்படும் விஷயம் அஃகற்றது. காக்கையொலிமுதலியவற்றை
 ப்போலதனித்த எழுத்துருவமற்று நிற்பதன்று பிரணவம்வர்க்கு
 பமாதலால். ஹம்ஸமும்அங்ஙனமேயாதலால். வியஞ்சனமில்லா
 தது=ஸ்வரமில்லாதது=உயிர்மெய்யென்ற இருவகைவேற்றுமை
 யற்றது; மேல்மததிமைமுதலியவாக்குகளில் சூக்குமமான கரு
 விகளைக்கொண்டென்தாம் சூக்குமநாதமுமஃதலவென்கின்றார்நா
 லுவென்பதாதியால்; புருவமத்தியிலும்நாசியினதுதுணியிலும் உள்
 ளே ஊடூறுவிச்செல்லும் உண்ணாதமாகையால்- இது நாசியிலு
 முண்டாகாததாம். 'உராவிகொடுசிராவிய' மார்பிலும் க
 ண்டத்திலுமுச்சியிலும்மெனவாசிரியர் பதஞ்சலியார் பகுத்தருளி
 யபடி ரகரவகையுண்டாம்உச்சிமுதலியவிடங்களுமிதற்குஸ்தானம்
 ஸ்வாம்" என்பதரகரவகையுடன் சேராததென்பதிதன்கருத்து.
 'உவாயம் உஜ்ஜோஜெயம் விம்மவாயம்விவ்யயம்'
 இடையிற்சந்திரனும் பிங்களையிற்சூரியன்' என்றயோகதூல்கள்
 கூறியவாறு உள்ளத்தள்ள இருவகைச்சோதிகளும் கடந்து நிற்ப
 திஃதென்பது, இருவகையுஷ்டாக்களில்லாதது என்பதின் கரு
 த்து; இதனால் எவ்வித எழுத்துகளுமுண்டாம் ஸ்தானத்தைக் க
 டந்து நிற்பது இவ்வெழுத்தென்பது முடியும்; மற்றவைகளையு
 துவனமேகாண்க.

அவதாரணிகை

மேற்குறிப்பிட்ட அட்சரத்தின் உபாஸ்தியின் பயனைக்கு
 திக்கின்றார்.

உபநாஸளமஹதேராமஃ

புராணவஸுநாலிமஹதி'

சுதஸ்தீவ ஸ்வெநிதஃ

யநாமஃமதேநாபவெவ ஃ உருவ ஃ

என்று.

(இ—ள்) இவ்வகூடம் எவ்வழிபோகின்றது, அவ்வழி
 பேயிராணமும் போகும். ஆகையால் அன்னஸ்வழியடைய
 வேண்டியதனையே கித்தியம் அப்பியதிக்கவேண்டும். எ—து

(வி—ரை) இந்த அக்ஷரம் மேற்குறித்த சுத்தப்பிரணவ நாதம். எந்தமார்க்கத்தையடைகின்றது. அவ்வழியிலேயே பிராணன் செல்லுகிறதென்றால் அஜபையின்கெதியும் பிராணமார்க்கமும் ஒன்றாகுமென்க. பிராணன்மேலும் கீழும் ஸஞ்சரித்தலால் அதன் உரைதலால்மடமெம் இன்னாதம் என்றுமுள்ளேதோன்றுமா மென்பது கருத்து. ஆதலாற்றான் அந்தநாதம் உண்டாகும் இடமாகிய முதுகெலும்பைவிட னாதண்டமென்றுவழங்குகின்றார்கள். இவ்வுபாஸ்திபிரணவஸ்கருபஸாட்சாத்காரத்தால் ஆன்மாவைதன்மயமாக்கச்சேவிக்கச்செய்யுமென்பது இச்சொற்றொருதியின் துணிபு.

அவதரணிகை

நாதமுத் அதன்மூலஹேதுவான் பிராணனும், ஆகாயத்தை யே ஆசிரயிப்பதொன்றாதலின், இங்கு குறித்த நாதப்பிராணன் கருங்கு எந்தவாகாசமும் இடமெனத்தோன்றும் சங்கையையிவர் த்திக்கின்றார்.

ஹுபிராணவாயுபிராணவ

ஹுபிராணவாயுபிராணவ

ஹுபிராணவாயுபிராணவ

ஹுபிராணவாயுபிராணவ

என்று

(வி—ள்) இதயத்துள்ள துவாரமும், வாயுத்துவாரமும் சிவசிலுள்ள துவாரமும், மற்றதும் மோட்சத்துவாரமெனப்படும். இதனைபிலமென்றும் மண்டலமென்றுச் சுவிரமென்று ம்சொல்லுவார்கள்.

எ—து.

(வி—ரை.) இதயத்துவாரம், தஹராகாச மெனப்படும் சிவதாகாசமாம், வாயுத்துவாரம் = இளைபிகலை சுழிமுனைகள். சிவசிலுள்ள துவாரமென்பது துவாதசாந்த மெனப்படும் ஸுகூழ்மரந்திரம். மற்றுமுள்ளதென்பது இதனிலும் அதிகுக்குமமாய் நாயிகண்டம் முதலியவற்றிலுள்ளது. இவையெல்லாம் மோட்சத்துவாரமாம். சொபாவத்தில் வாயுசஞ்சரிக்கும் நாகியொன்று நீன்கலாகமற்றைய எந்தத்துவாரத்தில்திராணன்பிரவேசித்தாலும்மோ

ட்சசராதனஞானோத்தபத்திக்கு அது ஏதுமேயாமென்பதுநித
ன்கருத்து. மேற்கண்டதுவாரங்கொள்ளாம் பாவஞ்மாத்திரா
யயென, சங்கையை எதிர்நோக்கி அதன்சொருபத்தைக் குறித்
தூர், பிலம்என்பதாதியால்; பிலம்=சிறிதுபள்ளம்; ஸுஷிரம்=
நாடத்துவாரம் முதலியன; மண்டலம்=கபாலத்துக்குட்பட்ட
நதிரமண்டலம் முதலியன.

அவதரணிகை.

மேல் யோகானுட்டான முள்ளவர்களுக்கு அவசியம்தன்
ளவேண்டுகென இயைபாயமன நிருபக்கின்றார்;

ஊயங்கொயயோகஸூ

சுநிஸுவாதிஜாமஸூ |

சுதபாஹாரஜநாஹாரம்

நிதபுபொதிவிஹபுபெஸ ||௨௭||

என்று

(இ—ள்) பயத்தையும் கோபத்தையும், ஆஸ்யத்தையு
யும், அதிகத்துக்கர், சதிகமுறிப்புக்களையும், அத்தியாஹா
ரத்தையும் அனாஹாரத்தையும், யோகியாயுள்ளவன் நித்தி
யம் விடவேண்டும்.

எ—து

(வி—ஸர) பயங்கோபம்முதலான சித்தத்தின் சமாதியை
க்கெடுக்குமாடலால் அவைகளை விரதம் முதலியகாரணங்களின்றி
உபகாசம் யோகிக்கில்லையென்பதுமும்மந்திரத்தின்முடிந்தகருத்து

அவதரணிகை

இங்ஙனம் யோகத்தை யனுட்டானம் செய்பவர்க்கு சொ
ருபஞானமுண்டாவதற்குக்கால அளவைக்குறிக்கின்றார்.

சுதெநவிபிநாவஸூ

நிதபுஹஸூபெசுரோசு |

ஸயசுஹஸூபெசுரோசு

திவிசுரோசுபெசுரோசு ||௨௮||

என்று

(இ—ள்) இந்தவிதத்தைக்கொண்டு முறையாய்நன்றாகித்தியம் அப்படியாசம் செய்பவர்க்கு மூன்றுமாசங்களிலேயே ஞானமுண்டாகும். ஸம்சயமிஷலை.

(வி—ரை.) ஓர்விரதத்தைக் கொண்டு விடாதபடிநடத்து
கோர்ச்சு பலன் அதிகமீடத்தில் இடைக்குமென்றும், அதற்குச்ச
ம்சயம் முதலியவையென்றும் கூடாதாகையால் அவ்விஷயத்தில்
சம்சயமுண்டாகாதவழி வேதம் வற்புறுத்துகின்றதென்பதும். இம்
மங்கிர்த்தின் முடிந்தகருத்தாம்.

அ. வதரணிகை

பலவிசேஷத்தையெதிர்பார்ப்பவற்கு உண்டாம்பயனைக்
குறிக்கின்றார்.

உத-ஹி-ஃவஸ்ய-தெஷ்வாநு

வெள்ளிவி-தகைகுரோடு |

ஐயராபொதிவெகவறு

உ. ஷோலி நண்பாயம் || உக ||

என்று

(இ—ள்) நான்குமாதங்களால் தேவர்களைப் பார்ப்பா
 ன் ஐந்துமாதங்களால் பிரம்மநிஷ்டர்களை யறிவான். ஆறுமாதத்
 தில் தான்விரும்பியபடி கைவல்யத்தையடைவான். சம்சய
 மில்லை. ன—து

(வி—ரை) ஸ்தவர்களை — திரோதானவீத்தையினால் மறைத்ததிரிந்திவர்களைப் பரம்மநிட்டர்களை = அங்களைக்காண்பது யோகமில்லாதார்க்கு எளிதன்றதலாலென்க. இங்மனம்சொருபுகாக்காறம் பெற்று பரம்மநிட்டர்களையும் கண்டுதேவதரிசனமானதற்கு ஆறுவதுமாதம்முதல் ஆத்துமதெரிசனம் முதிர்ந்ததன்மையையுந் நிற்பானென்பதும் இதுவேபரமபலமானென்பதும் இதன்பொருளாம். மூலத்தில் 'விசுதசுரோது' என்றதற்குப் பதிலாய் விசுதசுரோது என்றுபடித்தால் ஐந்தாம்மாதத்தில்பிரம்மநிட்டனாவானென்றும்; அந்நிவ்ர்த்தி என்றுபடித்தால்தேவர்

(வி—ரை) ஒரேமாத்திரையுடையதென்றது ஏற்றம் தாழ்வின்றி ஏகரூபமாயுள்ளது; மாத்திரையில்லாதது = அளவைக் கட்டுத்து சமாதியில் கேவலகும்பகமாய் நிற்பது; இஃது அகற்பகமோவெனச் சங்கைநிகழாதவழி நிரூபிக்கின்றார் மனதுடன் என்பதாநியால்; ஆத்துமாவினிடத்தே சந்திசெய்வித்துஎன்றால் ஆத்துமாவினிடத்து மனதையித்ததாக் நினைத்து என்பதுபொருள்; இவ்விதம் தியானம்செய்தலே அளவற்றுப் பிராணாயாமம் நிலைபெறுதலுக்கு ஏதுவாம்.

அவதரணிகை

மேலே பிராணாயாமத்திற்காக தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய பிராணத்தினளவைக்குறிக்கின்றார்.

தி ஸக்ஷவாஸ்ய ஸாமாந்யபூரணம்

யத ஸ்வாநெண்ட்ர திவ்ரிக்ய |

வநஷபூரண உதிவ ராக:

வாக்ஷ ஸ்வ ரணஸ்ய ஸ்வோவரம் || ௩௨ || என்று.

(இ—ள்) முப்பதுபெரிய அங்குலமுடையது பிராணன்சஞ்சரிக்கும்இடத்தினளவாம். வெளிப்பிராணனுக்குஇடமானஇதையேபிராணனென்று சொல்லுவார்கள். எ—து

(வி—ரை) பெரிய அங்குலமென்பது நடுவிரலில் குறுக்களவு அதுபோன்றமுப்பது என்றால் ஏழரைப்படியென்பது பொருள். இதுயவத்திற்குறுக்களவு எட்டுக்கொண்ட அங்குலத்தில் பதினைந்தேயாகும். அந்தயவங்களில் சிறிதுபெரிது பேதம்களால் இதனையே பனிரெண்டங்குலமென்றும் பதினைந்தங்குலமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த அளவுசரீரத்துக்குமேற்பட்டது. 'சரீராதியகம்' ஸ்ரானம் ஸாடிஸாமாந்யோநதம் | = சரீரத்துக்கு மேற்பட்டது பிராணன் பனிரெண்டங்குலமதிகம்" என்று யாஞ்ஞியவல்கியர் கூறுதலால். உண்மையில் முற்காலத்தில் நானூறுவருடங்கள் சாதாரண ஆயுளும், மூன்றுவருடங்கள் எலும்புகளும், இருந்த சரீரங்களுக்கு நாளொன்றுக்கு நாளிதை

இதனை ஒருவழியாய் ஹம்சோபநிடதம் குறித்தபடி சேர்த்தார் அ
வச்சேர்த்தவழியாவது— எண்பதும் ஆறும் தூரூல்பெருக்கப்
பட்டால் எண்ணியிர்த்து அறுநூறும் ஆயிரங்கள் பத்தும்மூன்றுமெ
ன்றால் பதின்முவாயிரமாம். இவர்கொண்டபொருளின் இருபத்
தோறாயிரத்து அறுநூறு என்ற ஹம்ஸோபநிடதம் கூறியவாறே
முடிந்தது. ஆனால், லட்சமென்ற சொல்லுக்கு லக்ஷியம் என்ற
பொருள் கொடுத்து 'உற்றுநோக்கில் என்று உரையிடவேண்டும்
ஒன்று என்பதற்கு ஒருவனுக்கு என்றும், வேதங்களுக்குரிய வி
லக்குவிதியைக்கொண்டு வியாக்கியானம் செய்யவேண்டும். இந்
னால் ஒரு இரவும் பகலுமென்பது சிவசுவாசங்களேயாம். அவ்வ
ளவு சுவாசங்கள் செல்லாமல் யோகபெலத்தால் அவைமீதுநின்
றால் அவைஇவனுக்கு அதிக ஆயுளாகத் தோன்றுமென்பது சுரு
தியின்புமுடிந்தருத்தாம். இவ்வளவால் தேர்த்த யோகப்பிரக்கிரி
யையாதெனின் அதுவருமாறு—யமபிபம்ங்களைச்சிறையோகாங்க
ங்களால்சரித்தோஷங்களைமுற்றுத்துலைத்துதாற்றில்லாதவிடத்தில்
நதீதீரம் முதலியஸ்தானங்களில், ஸித்தம், சுக்ஸ்திகம், பத்தமம்
பத்திரம், ஸிம்மம் முதலியஆசனங்களிலேதேனுமொன்றைக்கொ
ண்டு ஆஹாரியமம் உள்ளவனாய் : பெளதீவவ்விஸு நெதிஸு
தூடிகுநெளவிகாதபா| கவாவுவாதிவெஸுதாநிஷ்டு
பூணிஸுதகூதெ|பெளதீ = (கபசோதனம்) என்றசுத்தி. வஸ்
தி (உஸ்திசோதனம் என்ற மலாசயச்சோதனம்.) நெதி = (நாசி
யின்சோதனம்) தூடிகு = (நேத்திரசோதனம்) நெளவிகா
(கர்ப்பசோதனம்) கவாவுவாதி (கபாலசோதனம்) என்ற "ஆ
றுகர்மங்களுண்டென்பார்" என்றுயோகிகள் கூறிய ஆறுகர்மங்
களைக்கொண்டும், பிராணாயாமங்களைக்கொண்டும், நாடிகளைச் சோ
தித்துக்கொண்டு இடையரூது அப்பியசிக்கப்படும் பிராணாயாம
பெலத்தால் கேவல சூம்பகமஸித்திக்கால்பெருவிரல் முதல் சிரம்
வரை மரம்பிரதேசங்களில் பிராணனையும் மனதையும் தரித்து
எவ்விதத்தும் இத்திரியங்களை நிக்கிரஹித்து பிருதவீமுதலிய ஐந்
துதாரணைகளால் பூதம் பெளதிகம் இரண்டுதத்துவங்களையும்சோ
தித்து ஸுருண விரக்குணத்தியானமுறைகளால் தமோருணத்தை
யும் மலத்தையும் துலைத்து உன்மனிடாவத்தைப்பெற்று சமாதி

[illegible]

டிப்புறத்தில் தன்வலைத்தன்வாயாற்கெளவிக் கொண்டு பரம்புந்
டிவமாய்த்துயின்றிருக்கும் குண்டலசக்தியை ஆகாராக்கினிமைக்
கிளப்பி அதனாற்றபிக்கச்செய்தால் அது நித்திரையைவிட்டுவே
கமாய்மேலே விரைத்துக்கொள்ளும். 'இதுவேயாம்: வேரிடத்திற்
லுந்தவா லுத்திநாத குவாயுநாநவபவாலிதஃ | லுலா
ரா லுமணலுலுலாமு லுலவொய்யாதிததுதா | = 'காவ
க்கினியினால் லுலொருத்தப்பட்டுவாயுவினால் இருந்தலுடம்விட்டு
கலைக்கப்பட்ட அந்தசர்ப்பமானது தனதுடலேந்தி வீழ்ந்
துக்கொள்ளும். அதனைசந்திசாதனமென்பர். இவையெல்லாமியே
கத்தின்முறைகளிலோர் சிறிதாம், யோகோபணிதத வியாக்கியா
னங்களிலிதன்விரிவைக்காண்க.

[அவதரணிகை

இனிப்பிரானோபாஸ்திக்குரிய பிராணங்களின் ஐந்திப
தத்தையும்' அதன் ஸ்தானாநிகளையும் குறிக்கின்றார்.

வாணசூரெ லாஹுலிஸாநெ

ஸவாநஸுவாநமகூரெ |

ஸரோமொநாஹிசெஸெத-

உதாநகேஃஃராயிதஃ||

கூசு

வாநஸவெஃஃவாஃவாஃவெ

வாநவாஃகிஷுதிஸவஃஃ ||

கூடு

(இ—ள்) முக்கியமானபிராணன் இகயஸ்தானத்திலும்
அபானன்குதஸ்தானத்திலும், ஸமானன் கொப்புளிலும், உ
தானன்கண்டத்திலும், வியானன் எல்லா அங்கங்களிலும்வி
யாபித்துநிற்கின்றதாம்.

எ—து

அவதரணிகை

இனிபஞ்சப்பிராணங்களின் வாணங்களைக்குறிக்கின்றார்

வாடுநா ஊழி புலகு பூமீ|

எ-து

இங்ஙனம் பிராணோபாஸ்தியுடன் கூட மஹாயோகநிஷ்டை
கூடி அறுபைக்கிரந்திகளையுமுடைத்து பிரம்ம ரந்திரத்தைய
டைந்து ஸ்வேச்ச்சயாய்ச் சரீரத்தைவிட்டால், புனர்ச்சன்மமில்
லையென்று நிரூபிப்பாராய் 'ஸத்க்ஷெகம்வ ஜ்ஜயஷ்யு
நாப்யுஜிதாஸாங்கேப-பிரதேவிநிஸ்யுநெதகா-த்யொபாஸ்த
பாயந்நேகக்ஷெகிவிஷ்ணுநா உத்திரெணமவ-சி-நாந்
நேருநாடிகளிருதயத்திலுள், அவற்று, ளொன்றுச் சிபையடைந்
தது. அதன்வழிமரிப்பவன் அமிர்தனாவான்மற்றவழிசென்றவன்
பலவழிபோவான். என்பதமுதலானபலவேறு சுருதிகளில் நிரூ
பித்தபொருளையே உபசங்கரிக்கின்றார்.

யபெஸுடிஃஸுலம் ஸிவா

கோசு-தொபா திசு-அநி

யுதபத தி பெயாவி

தஸஹிபொஹிஜாயபெசு

தஸஹிபொஹிஜாயபெசு

||௪௮||

(இ—ள்) எவனுக்கு இந்த மண்டலத்தை யுடைத்து பிரணவாயுமேலே உச்சினை ஏற்றிச் செல்லும், உவன் எங்கேயுந் தாலுமீன் நிம்பிறக்கமாட்டான். மின்னெழிறக்கமாட்டான்.

(வி—ஹ) காற்றென்பது பிரணவாயு. மண்டலமென்பன் ஸோமசூரியாகிமண்டலங்கள். இருமுரைகூடியது, வித்தையின் பொலிவைக்கு நிக்நின்றது, இவையெலாம் இளம்பிரசூடியினை வனார்திருமலரடிகளில் ஓர்சிறுமலரதுபோலாகுக ————சபம். இங்ஙனம்கவுணிபு குலப் பாஸாழிக்குக் கவுத்துவ மணியாய்த் தோன்றி, ஸ்ரீமேதாதேவநிணுமூர்த்தி கருணைடாகுந் தாற் சகலனை கருமோதியுணர்ந்து மிச்சிரமண்டலச் சிற்றமது விஜயப்பிரதாப நிலைபெறநாட்டிய மஹாதேவதீபிதர் வம்சத்திலகராய வையா கரண ஸார்வபௌம ஸ்ரீ ராமஸ்வாமிதேவதீர செல்வக்குமாரரும் ஸ்ரீஸீதாம்பா கர்ப்பசுத்தி முத்தொமாத் தவரும், ஸ்ரீமத் பாரதவாஜ குலஜலதிக்குக் கவுத்துவமணியாய் அத்வைதவித்தியாசாரியராய், தூற்றுநாலு கிரந்தங்களை நிர்வகித்தருளிய ஸ்ரீமது அப்பையதீகி தேந்திரர் வம்சத்தில் அடாதித்த வட்சாஸ்திரவல்லப டாரமேசுவர உபநிஷன்மார்க்கப் பிரவர்த்தக ஸ்ரீமஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீமது தியாகராஜ குருபுருஷவர் சரணஸைவாபராயணரும் பிரத்யக் பரவிவநித்தாதுரந்தர பரசாம்பகபாதபதம்

ரேணுசெவனத்தி லண்புகந்துள்ளவரும்

“ப்ரமமவித்தியா” பத்திராதிபருமான

பரஸமய பஞ்சாணன பாஞ்சஜனய

பண்ணுத பம்ம ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸகேபுருஷவர்

கடமொழியிலியற்றிய

அயிர்தநா தாபநிடதபிரபை

எனறேருரைக்கிணங்க

தென்மொழியிலுமொழியெயர்க்கட்டட்டு

பொலியெய்தியது.

அமிர்தநாதோபநிடத தாத்தபரியசங்கிரகம்

—(6)—

இவ்வுபநிடதம் எஜார்வேதத்தைச் சார்ந்தது. இதனிடத்தே, மோக்ஷத்திற்கந்தரங்க சாதனமான, பிராணோபாசனமும், அதற்கு முக்கியசாதனமான யோகங்களும், அவ்வித யோகமுதலானவற்றின் சித்திக்கும் முக்கியவேறுதுவான பரமசிவராதனத்தின் பெருமையும், அவ்விதமான பரமசிவராதன வித்யா பரம்பராசாரியன் ஸ்ரீமன் நாராயணனெனவும், சுகமந்திரங்களுக்கு ட்சிறந்தது பிரணவமெனவும், ஞானம் உண்டாகும்வரையில் கர்மபக்தி யோகங்களாகிய சாதனங்களாகியமெனவும், அவ்வித ஞானத்தாலேயே லைவல்யம் கைகூடுமெனவும், நிரூபிக்கின்றது இவ்வுபநிடதத்தின் அர்த்தம்பரமசிவ பிராப்தியே என்பதைப்பற்றி ஏகதேச அனுவாதமாய் மகாபாரதம் ஐனோசாஸம் பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் ஓங்காரமரோருஷ 90 தவிசு. 3:10 ஹஸ்ரம் என்று காட்டப்பட்டது ஆதலால் இவ்வுபநிடதம் சிவரத்வைத வித்தையே யென்பது ஸ்டல்டமாதலால் இவ்வித்யத்தில் அதிகமாய் யாமெடுத்துரைக்கவேண்டியது யாதும்பிலையென்க.

முற்றிற்று.

அமிருதகாதோபநீடத அரும்பதவிளக்கம்.

- சுவொஷம் = ஒலியற்றது, கோஷமென்ற எழுத்திற்சேராதது
 சுவீடி = அக்கினிச்சுவாலை.
 சுநீபூராரி = ஜீவத்தன்மையைபேற்றுபவன்.
 சுவாணரம் = கரியநிறமுள்ளது.
 சூராதம் = அளவுகடந்தது.
 சுருஷஜாதம் = ரகாம்பிறந்தவிடத்துப்பிறக்காதது.
 சுவபூஜைநம் = குதியற்றது, மெய்கியழுத்திற்சேராதது.
 சுவரம் = ஒலியில்லாதது; பயிரெழுத்திற்சேராதது.
 சூகஷ-புணம் = பூரகம்.
 சூமரீ = வேதம் முதலியசாஸ்திரங்கள்.
 சூதா = மனம், சரீரம், தையர், சேதனன்.
 ஜந்தி, கொவம் = ஓர்வகைப்பூச்சி.
 உதவநாஸம் = தாமரைத்தண்டு.
 உஹபரஷ்வஜி-புதம் = இருவகை யூஷ்மாக்களெனப்படும்
 சூமம், இருவகையெழுத்துகளுமில்லாதது.
 உலூ = கொள்ளி.
 ஹஹம் = கருதல்.
 காஹதோநியரீ = காலத்தாலளவிடப்பட்டது.
 கிவிஷம் = பாவம்.
 கிகுவலு = கோகூதம்.
 ம-பி = ஆசனம்.
 தக-பு = யுக்திகளால் ஹவிர்த்தம்.
 ஹ-பாரி = குசங்கள். ஞாமல் முதலியன.
 ஹிஷி-பு = ரகசியமந்திரமாகியபிரணவம்.
 ஹொஷாரி = வாதபித்தகபங்கள்.

அமிர்தநாதோபநிபத்த அரும்பதவிளக்கம் சள்

பாரணா = சரீரங்களில் பிராணவாயுவை நிறுத்திதியானித்
தல்.

புராகம் = தாமேபிரம்மமெனத்தியானித்தல்.

நாஸோது விநிஷ்கூஃ = ஒர்மரத்தின் தண்டைப்போல் நி
ச்சலமானவன்.

நிராதகம் = தன்னு சொபாவமற்றது.

வஜிகம் = ஓர்வகைஆசனம்.

பவ-பகபாதவம் = மலைகளிலுள்ள பஞ்செங்காவிமுதலியன.

வாயு-ம-ம-ம = பெருவிரல்.

பு-திரகாரம் = இந்திரியங்களை யொகெஞ்ஞம்படியாகிய ஓ
ர்வகை யோகத்தினங்கம்.

பு-ரணாயாஜீ = பிராணவாயுவையடக்குதல்

ஸிமம் = இதயாகாசம்.

ஹி-ரஸநம் = ஓர்வகையாசனம்.

ஜீனி = சென்னிரமுள்ளரத்தினம்.

ஜீனமம் = சூரியசந்திராக்கினிகளின் மண்டலங்கள்.

ஜேதாஜீ = மனதின் சொரூபமாயுளது.

ஜோரம் = மலங்கள், அழுக்குகள்.

ஜாதா-ம-வஜி = மாத்திரைசூரி இவைகளுடைய இடம்,
அல்லது சொல்.

ஜெயி-பு-பாஸம் = பிரம்மரத்திரம்.

கேபாவீ = மேதையுடையோன் ஆலோசனை சக்தியுடை
யோன்.

நக்ரா-காப்பு.

நய-ஜீனமம் = ஓர்வகைஸாமமும், மண்டலப்பிராம்மணமெ
னும் யசர்வேதமும்

நய-ஜீ = பிரவாஹங்கள்.

ந-மி-ரம் = சும்பகப்பிராணயாமம்.

ச.அ

உபநிஷத்வீத்யா

வாயுசாரம் = நாகிகை.

விகதக்ரோம் = விரிந்த முறைகள்.

ஸஷ்வயஜநவஜிஃ = சொல்லல்லதுவேறுகுறி யாது மி
ல்லாதது -

ஸூநுமாவம் = தம்மிடம் வேறேதுமில்லாததன்மை -
ஸம்யிம் = சேர்க்கை -

ஸங்குஹம் = சங்கற்பமொருபடியுடையது (ள்

ஸம்ஸந்தம் = பிறப்பொருட்சேர்க்கையாலமைந்தகுற்றங்க

ஸாதா = இரத்திலுள்ளான்

ஸம்ஸிம் = சிதா காயம் -

ஸவாவநம் = ஒவ்வகையரசனம்.

ஸஸிகம் = ஸை

ஸநயம் = மார்புக்குக்கீழ்ப்பட்டிடம்.

ஹிம் = இதயம்.

ஹிசாரம் = இதயத்துள்ளதுவாரம்.

முற்றிற்று.

(0)

சுயவசவஸு ராசவாணிஸஸ்யிரவதுஸா|காஷ்
வசவஸு வெவெஷெஹம்புஸாஷெவஸு தீயுக்ஷணம் = சூ
யாஸஜிஹாஹாஸுவிதி ஸுக்ஷணஸு-உயெ விஹித
ஸுஷெஷாஹாஸுஸாஜிநஸுஸுக்ஷணம் ஸுயஸு-
தயாஸு சுயஸுஸுஸுஸுஸுஸு- ஸுயஸுஸுஸுஸு

ஆமிர்தநாதோபநிபுத இலக்கணக்கொத்து ௫௯

ககாரம் = மகாரதில் நிகழும் ககாரம் - ககாரத்தி

பூவுயிர் உயிர் உயிர் உயிர்

மலகை = கயா மலகிசிபாடு

யநாமுமேநாயக வளவெழுநாயனுமெகாசோமுகே

தத மரிநம்.யம்வெரஹ்ஸவெசுபயிவகுதுவொழி-யுதிசு!

$\text{வா-உதிர்ம} = \text{வாய்ப்பு} - \text{ஊழ்வாய்ப்பித-முடிபொருள்}$

ஐதி சிவபீடபொருள் |

சமஸ்துவம் = சமஸ்து-தீ-தீ-ரெ-தடி-வ-து

മാർ 1

கூடியதெனக் = தயா |

விதகூரோம் = விதகாலிஸூதாரோம் பெயரூத

நியா: சுபாய தஸிபயம் சுஜிஷ்வரடி த்யாய: !

வாயுநாம்பு = வாயுநாம்புரிச் சுவைவாயுநாம்பு

விநியோகஸா கெயாநா துபு தோண கம் = புகு

தொடங்கி வரவிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

வறுமையை நடித்துக்

உயெசு = உயெசுதீபுரெஷுபுரெஷுபுரெஷு

தற்பாசு

முற்றிற்று.